Χάρτινος τίγρης

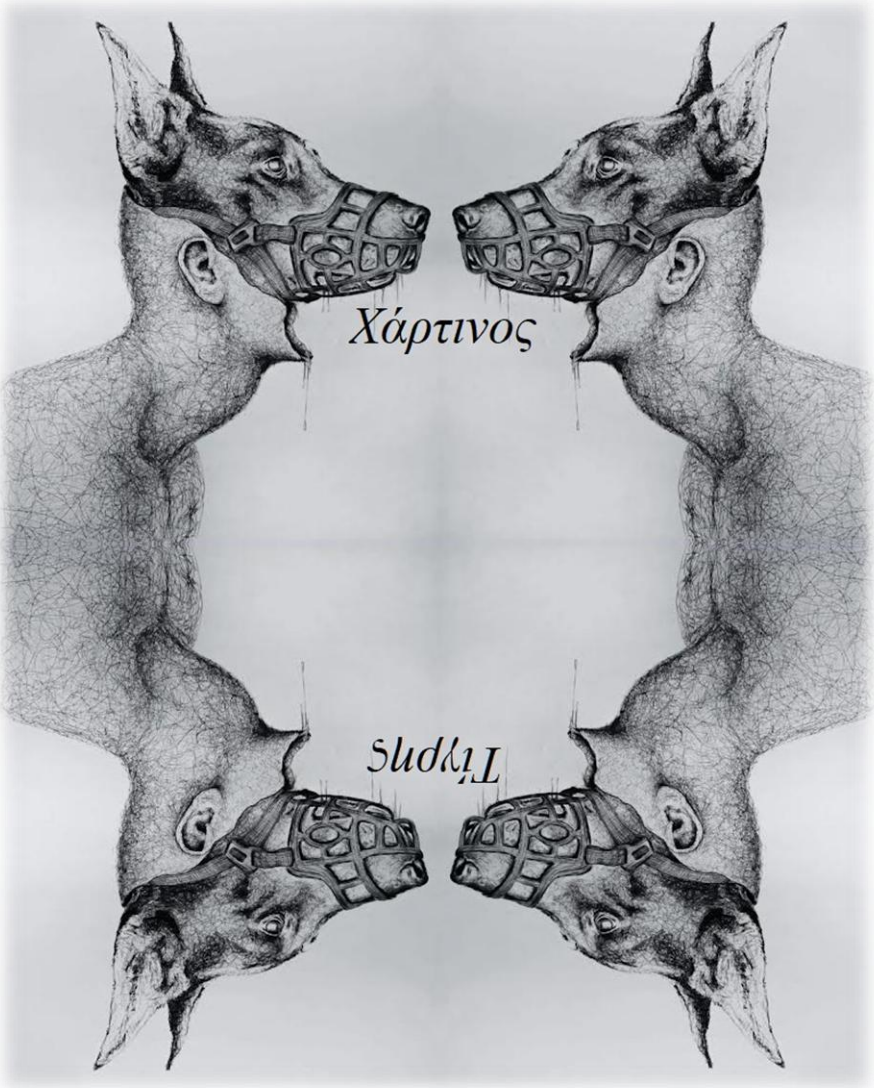

2023

Νάξος

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Παρασκευή Ανεβλαβή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1999. Πέρασε τα παιδικά και εφηβικά της χρόνια στην Νάξο. Το 2017 γύρισε στην Αθήνα και σπούδασε Εσωτερική αρχιτεκτονική διακόσμηση. Μόλις πήρε το πτυχίο της, ξεκίνησε τις σπουδές της πάνω στην υποκριτική του θεάτρου και υποκριτική στην κάμερα. Τα τελευταία χρόνια ασχολείται επαγγελματικά με την γραφή σεναρίου και θεατρικών έργων. Σενάριά της έχουν γίνει ήδη θεατρικές παραστάσεις και ταινίες.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6946691078

Email: vivianevlavi@gmail.com

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του

Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Μάιος 2023).

***

Το θεατρικό έργο Χάρτινος τίγρης της Ανεβλαβή Παρασκευής διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Χάρτινος τίγρης

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Ο Καρλ είναι ένας κατά συρροή δολοφόνος και βιαστής. Τα θύματά του ήταν κυρίως ανήλικα κορίτσια, από δεκατεσσάρων έως δεκαεπτά ετών, όπου τα σκότωνε με ένα συγκεκριμένο μαχαίρι, καρφώνοντας το στο κεφάλι τους και έπειτα τα βίαζε μέχρι να λιποθυμήσει από κούραση. Κατά την διάρκεια του τελευταίο βιασμού, τον συλλαμβάνουν. Στην ανάκριση του είπε ότι δεν είχε κανέναν απολύτως λόγο να κάνει ότι έκανε. Το μόνο που ήθελε ήταν να προκαλέσει πόνο, κυρίως στις οικογένειες των θυμάτων του και ηδονή στον ίδιο. Ομολόγησε ότι σκότωσε είκοσι μία κορίτσια και βίασε πάνω από εκατό. Ο Καρλ καταδικάζεται σε θάνατο με απαγχονισμό. Στη φυλακή, μιλούσε με έναν συγκρατούμενό του. Μέσα απ' την κουβέντα καταλαβαίνουμε τι τον προκάλεσε να τα κάνει όλα αυτά. Ο βιασμός και η, υποτιθέμενη, αυτοκτονία της αδελφής του. Τελευταία στιγμή, η καταδίκη του αλλάζει, από θανατική ποινή σε πέντε φορές ισόβια στην απομόνωση. Ο συγκρατούμενος του τού αποκαλύπτει ότι εκείνος σκότωσε την αδελφή του, αλλά δεν μπορεί να κάνει τίποτα πια. Η ποινή του είναι να μη μπορεί να κάνει άλλο κακό, ούτε στον εαυτό του, μένοντας στην απομόνωση για πάντα.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Καρλ, δολοφόνος-βιαστής. 40 ετών.

Αλεξάντερ, ανακριτής. 55 ετών.

Πίτερ, φυλακισμένος-δολοφόνος Αφροδίτης. 24 ετών.

Έναρξη

Πράξη πρώτη

Στο δωμάτιο ανάκρισης. Κάθεται ο Καρλ απέναντι απ' τον Αλεξάντερ, ο οποίος σημειώνει στα χαρτιά του. Ο Καρλ κοιτάει τον χώρο γύρω του. Πιάνει ένα ποτήρι. Είναι άδειο. Το αφήνει στο πλάι, πάνω στο τραπέζι. Πέφτει κάτω, σπάει. Το κοιτάει ο Καρλ.

Αλεξάντερ: (*Τον κοιτάει*). Λοιπόν Καρλ.

Ο Καρλ γυρίζει και τον κοιτάει ήρεμα.

Καρλ: Παρακαλώ.

Αλεξάντερ: Επιβεβαιώσαμε τα στοιχεία σου. Πες μου τώρα, γιατί είσαι εδώ-

Καρλ: Δεν λένε τα χαρτιά σου;

Αλεξάντερ: Ο λόγος που σε συνέλαβαν.

Καρλ: (*Αναστενάζει*). Τι θες να ακούσεις;

Αλεξάντερ: Για τι σε έπιασαν. Πρέπει να μας τα πεις εσύ.

Καρλ: Θες να με ακούσεις να τα περιγράφω ε; Το κατάλαβα απ' την πρώτη στιγμή που σε είδα ότι με γουστάρεις. Ότι θέλεις να βλέπεις τα χείλια μου να κουνιούνται!

Αλεξάντερ: Έχεις ήδη αρκετές κατηγορίες εις βάρος σου-

Καρλ: Εντάξει… (*Τεντώνεται*). Εντάξει!

Αλεξάντερ: Ακούμε λοιπόν.

Καρλ: Να σου κάνω μια ερώτηση πρώτα;

Αλεξάντερ: Παρακαλώ.

Καρλ: Γιατί τα δικά μου σάλια δεν είναι κόκκινα;

Ο Αλεξάντερ τον κοιτάει.

Αλεξάντερ: Για πες μας, Καρλ-

Καρλ: (*Έντονα*). Γιατί εγώ δεν έχω κόκκινα σάλια;!

Αλεξάντερ: Ακούω.

Ο Αλεξάντερ μένει πίσω παγωμένος.

Καρλ: Τώρα εσύ θες να μάθεις για την ζωή μου ε; Τι έφταιξε και ήρθα εδώ. Ένα πράμα μόνο. Η κακία μου μοίρα! Ποιος μπορεί να ξέρει… Τι σου

επιφυλάσσει. (*Παύση*). Ένα πράγμα μόνο ξέρω εγώ. Θα πληρώσετε για τα δικά μου λάθη. (*Περιφέρεται για λίγο στο δωμάτιο. Κοιτάει στο κοινό*). Περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο, είμαι ένας ξεναγός. Ξεναγός σε αυτό το χαοτικό μέρος. Μη το βλέπεις έτσι, δεν είναι το δωμάτιό μου. Αλλά το μυαλό μου, έτσι είναι και εδώ μέσα (*δείχνει το κεφάλι του*). Δεν είναι τρέλα. Ούτε λογική. Είναι κάτι άλλο, κάτι δικό μου. Κάτι που κανένας άλλος δε το έχει σε αυτόν τον κόσμο. Που και να στο εξηγήσω δηλαδή, είμαι σίγουρος ότι δε θα το καταλάβεις. (*Παύση*). Ότι ειπωθεί εδώ σήμερα, είναι αλήθεια. Η δική μου αλήθεια. (*Παύση*). Το ξέρω ότι σε τρομάζω. Μπορεί και όχι. Έτσι κι αλλιώς, δε θα το νιώσεις εσύ. Δε θα πονέσει το δικό σου σώμα. Υπάρχει ένα προστατευτικό πλέγμα ανάμεσά μας, μόνο και μόνο για να μη φοβάσαι. Κοίτα με καλά. Τι σου θυμίζω; (*Παύση*). Τίποτα το ιδιαίτερο. Είμαι κι εγώ ένας άνθρωπος απλός. Ζω ανάμεσά σας. Μέσα σε αυτόν τον γαμημένο κόσμο. (*Κλείνει το στόμα του*). Κακιά λέξη… (*Δαγκώνει τα χείλη του*). Περνώ απαρατήρητος και ξαφνικά… Μπουμ! Γίνομαι ένας δράκος. Ένας μεγάλος κόκκινος δράκος, με κοφτερά δόντια που μπορώ από λεπτό σε λεπτό να σου φάω το λαιμό! Μπορώ, αλλά δε θα το κάνω. Γιατί, μάλλον, τελικά δεν είμαι ούτε τέρας, ούτε δράκος. Ή είμαι; (*Επαναφορά σε πραγματικό χρόνο*). Γιατί να είμαι εγώ ο κακός αυτής της ιστορίας;

Αλεξάντερ: Πες μου τι έγινε.

Ο Καρλ αλλάζει ύφος.

Καρλ: Θέλω πρώτα εσύ να μου πεις…

Αλεξάντερ: Τι να σου πω;

Καρλ: Είναι καλά; Θέλω να μάθω. Πρέπει να μάθω! Είναι καλά;!

Αλεξάντερ: Εσύ την σκότωσες.

Καρλ: Πάψε! (*Παύση*). Όχι… Όχι, δε το έκανα εγώ, όχι.

Αλεξάντερ: Έχει τελειώσει.

Καρλ: Όχι. Δε γίνεται να τελείωσε… Δε γίνεται!

Αλεξάντερ: Μπροστά στα μάτια σου πέθανε.

Καρλ: Μα, γιατί κανένας σας δε με πιστεύει. Δεν το έκανα εγώ.

Αλεξάντερ: Ας μη χάνουμε χρόνο-

Καρλ: Μάθε. Αν είναι καλά, αν…

Αλεξάντερ: Ας πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή.

Καρλ: (*Χαμηλώνει*). Την αγαπάω…

Αλεξάντερ: Λοιπόν.

Ο Καρλ προσπαθεί να ηρεμήσει και να καταλάβει.

Καρλ: Πες μου… Σε παρακαλώ…

Παύση.

Αλεξάντερ: Για ποια μιλάς;

Καρλ: Για εκείνη… Εκείνη… Την ξέρεις! (*Παύση*). Όλοι την ξέρουν.

Ο Αλεξάντερ παίρνει τηλέφωνο μέσα, στα γραφεία. Ο Καρλ γέρνει μπροστά, ακουμπάει το κεφάλι του στις χειροπέδες.

Αλεξάντερ: (*Στο τηλέφωνο*). Να σου πω, ζητάει κάποια ξέρουμε ποια λέει; (*Παύση- κοιτάει τον Καρλ*).

Παγώνει η δράση του Αλεξάντερ.

Καρλ: Μετά την πρώτη φορά, έχεις μια σιχασιά μέσα σου. Γύρισα στο σπίτι και μύριζα αίματα και υγρά. Και αυτή η μυρωδιά δεν φεύγει με τίποτα, (*γυρίζει στο κοινό*) ξέρετε γιατί; Γιατί αυτή η μυρωδιά έρχεται από μέσα σου! Σαν την μάνα που γεννάει και μετά μένει γυμνή, μέσα στα αίματα. Αλλά αυτή έχει χαρά. Χαρά… (*Παύση*). Δεν ήθελε ούτε να την αγγίζω.

Επαναφορά σε πραγματικό χρόνο.

Αλεξάντερ: Καλώς, κατάλαβα. (*Κλείνει το τηλέφωνο*). Καλά είναι.

Καρλ: (*Τον κοιτάει*). Αν της μιλήσεις, πες της ότι δε φταίει εκείνη.

Αλεξάντερ: Συνεχίζουμε.

Καρλ: Είναι παιδί! Πρέπει να ξέρει πως δεν φταίει. (*Κλαίει*). Δεν φταίει!

Αλεξάντερ: Έλα, ηρέμησε.

Καρλ: Να ηρεμήσω; Πως;!

Αλεξάντερ: Πρέπει να ξεκινήσουμε.

Καρλ: Βέβαια. Μόνο η δουλειά σου. Να βγεις σωστός σε αυτούς τους μαλάκες εκεί έξω! (*Σηκώνεται*).

Αλεξάντερ: Κάθισε στην θέση σου σε παρακαλώ.

Καρλ: Να κάνεις τον καλό. Τον άγγελο με το γυάλινο πρόσωπο. Αλλά εσύ είσαι χειρότερο από εμένα. Σκατόψυχος. Και ξέρεις γιατί; Γιατί εγώ δεν παίζω με ψυχές. Άλλοι είναι οι βασανιστές μας. Άλλοι θέλουν το κακό μας. Να μας καταστρέψουν μέσα και έξω. Να μη μείνει τίποτα! Αλλά δε θα σας περάσει, όχι!

Αλεξάντερ: Ωραία.

Ο Καρλ τον πλησιάζει με φόρα.

Καρλ: Σε παρακαλώ, πες της ότι την αγαπάω. Πολύ!

Ο Αλεξάντερ τον κοιτάει με συγκρατημένο θυμό.

Αλεξάντερ: Ας ξεκινήσουμε. Τον λόγο που είσαι εδώ.

Καρλ: Εγώ και να της μιλήσω δε μου απαντάει..

Αλεξάντερ: Στο θέμα μας.

Καρλ: Καλύτερα να μην είχα γεννηθεί.

Ο Αλεξάντερ βήχει χαμηλόφωνα. Ο Καρλ γυρίζει και τον κοιτάει έντονα.

Καρλ: (*Θυμωμένα*). Ούτε εσύ. Νομίζεις πως είσαι καλύτερος από εμένα; Ίδιος με εμένα είσαι. Με την μόνη διαφορά ότι εγώ γαμάω σώματα ενώ εσύ ψυχές. Βασανίζεις τους ανθρώπους επειδή έτσι σου γουστάρει, επειδή μπορείς. Σου έδωσαν μια εξουσία και νομίζεις ότι κάποιος είσαι! Αδύναμος κι εσύ. Ψεύτικος. Ένα τίποτα!

Ο Καρλ σκύβει.

Αλεξάντερ: Δεν έχουμε όλη την μέρα δικιά μας.

Παγώνει ο Αλεξάντερ.

Καρλ: (*Χτυπάει τον εαυτό του*). Σε μισώ, σε μισώ, σε μισώ ρε! Δεν υπάρχει άλλος άνθρωπος πάνω σε αυτόν τον κόσμο με τόση βρώμα μέσα του.

Επαναφορά σε πραγματικό χρόνο.

Αλεξάντερ: Έλα, σε παρακαλώ, να τελειώνουμε.

Καρλ: Τι θες να μάθεις;

Αλεξάντερ: Τι έκανες.

Καρλ: Αντέχεις να ακούσεις;

Αλεξάντερ: Να τα πεις όλα, απ' την αρχή, με κάθε λεπτομέρεια.

Γελάει ο Καρλ.

Αλεξάντερ: Γιατί γελάς;

Καρλ: Για να μη κλάψω!

Αλεξάντερ: Τι θες να πεις;

Καρλ: (*Σοβαρεύει-παίρνει λυπημένο ύφος*). Όλα άρχισαν πριν πολλά χρόνια. Πριν τριάντα τέσσερα για την ακρίβεια. Τότε είδα για πρώτη φορά τον πατέρα μου να χτυπάει την μάνα μου. Ήμουν μόνο έξι χρονών. Την είχε βάλει σε μια γωνία και την χτυπούσε. Έβλεπα τα αίματα να τρέχουν. Εκείνη αναίσθητη και ο βάρβαρος την χτυπούσε ακόμα… (*Παύση*). Το χειρότερο δεν ήταν αυτό. Όποτε γύριζε απ' το καφενείο, πιωμένος και… Ορεξάτος. Και έλειπε η μάνα μου ή την έστελνε στο περίπτερο να του πάρει τσιγάρα. Έβγαζε την όρεξή του

σε εμένα. Έμπαινε στο δωμάτιο μου. Εγώ καθόμουν κάτω απ' τα παπλώματα. Κουλουριασμένος. Κρατούσα αγκαλιά το κουβερτάκι μου. Τραβούσε απότομα το πάπλωμα. Στεκόταν εκεί. Με κοιτούσε με λάγνο ύφος. Ξεκούμπωσε το παντελόνι του και… (*Παύση*). Τον ανεχόταν για χάρη μου. Για χάρη μας. Δε μπορούσα να κάνω τίποτα. Ένιωθα μικρός. Τιποτένιος μπροστά του. Αυτό γινόταν μέχρι τα δεκατρία μου. Τότε που γεννήθηκε η μικρή μας… Στα δέκατα τέταρτα γενέθλιά μου αποφάσισα να πατήσω πόδι και με πέταξε απ' το σπίτι. Από τότε γυρνούσα μόνος στους δρόμους… Πριν έντεκα χρόνια είδα σε έναν στύλο κηδειόχαρτο της μάνα μου. Ρώτησα στην παλιά γειτονία. Την σκότωσε! (*Παύση*).

Παύση. Ο Αλεξάντερ τον κοιτάει αμίλητος. Ο Καρλ αρχίζει και γελάει.

Καρλ: Πόσο ηλίθιος είσαι ρε; Καλά έπρεπε να δεις την φάτσα σου! (*Πλησιάζει*). Πέρασα γαμάτα παιδικά και εφηβικά χρόνια. Με πολλά πάρτι, γλέντια, και πολύ, πολύ, πολύ σεξ.

Αλεξάντερ: Πολύ ωραία φάρσα. Αλλά πρέπει να συνεχίσουμε.

Καρλ: Ηρέμησε. Δεν έχω σκοπό να σε… Βιάσω.

Αλεξάντερ: Γιατί έκανες ότι έκανες;

Καρλ: Είσαι σίγουρος ότι θέλεις να μάθεις;

Αλεξάντερ: Ακούω!

Καρλ: (*Παύση*). Πριν έξι χρόνια ξύπνησα, μες στην νύχτα, με μια αίσθηση…

Ο Αλεξάντερ σημειώνει ότι του λέει ο Καρλ χωρίς να αντιδράει.

Αλεξάντερ: Τι αίσθηση;

Καρλ: Καύλα! Σου έχει τύχει;

Αλεξάντερ: Και;

Καρλ: Κατάλαβα, δε σου έχει τύχει.

Αλεξάντερ: Τι έκανες;

Καρλ: Βγήκα έξω, να πάρω λίγο αέρα. Έπρεπε ή να ηρεμήσω ή να εκτονωθώ. Περνούσε μια… Ένα πράγμα θυμάμαι μόνο.

Αλεξάντερ: Τι θυμάσαι;

Καρλ: Το αίμα που έτρεχε στο κορμάκι της.

Αλεξάντερ: Είχε χτυπήσει;

Καρλ: Έπεσε στο πεζοδρόμια.

Αλεξάντερ: Πως;

Καρλ: Μόνη της!

Αλεξάντερ: Μάλιστα.

Καρλ: Πιστεύεις ότι θα έκρυβα ένα κατόρθωμά μου;

Αλεξάντερ: Τι έγινε μετά;

Καρλ: Τίποτα.

Αλεξάντερ: Δεν μιλάμε για την (*κοιτάει στα χαρτιά*) Αλεξία;

Καρλ: Δεν την άγγιξα. Μόνη της χτύπησε.

Αλεξάντερ: Γιατί μου λες τότε αυτή την ιστορία; Αν δεν την άγγιξες, όπως λες.

Καρλ: Από αυτή την κοπέλα άρχισαν όλα. Μου γεννήθηκαν, ξαφνικά άγρια ένστικτα. Σαν να ήθελα να τη φάω, σαν... Δεν έπεφτε με τίποτα! Όρθιος. Κάγκελο! (*Παύση*).

Αλεξάντερ: Όταν λες... Άγρια ένστικτα;

Καρλ: Τι έγινε; Σηκωθήκαμε; (*Γελάει*). Πες το, δεν είναι ντροπή

Αλεξάντερ: Με την Αλεξία, το πρώτο θύμα, πότε έγινε;

Καρλ: Αφού τα ξέρεις. Μη τα λέω ξανά.

Αλεξάντερ: Έχεις βιάσει είκοσι μία γυναίκες;

Καρλ: Όταν λες έχω βιάσει, εννοείς-

Αλεξάντερ: Έχεις διαπράξει συνουσία ή άλλη σεξουαλική επαφή χωρίς την συγκατάθεση του άλλου ατόμου;

Καρλ: (*Γελάει*). Είκοσι μια;

Αλεξάντερ: Ναι ή όχι;

Καρλ: Πάνω από εκατό. (*Πλησιάζει*). Εσύ μπορείς να φας μόνο ένα κομμάτι μπακλαβά; Ειδικά την γωνία. Αν γλυκαθείς…-

Αλεξάντερ: Βίασες και σκότωσες είκοσι μια γυναίκες, ναι ή όχι;

Καρλ: (*Σοβαρός*). Ο θάνατος, κύριε… Είδες, μιλάμε τόση ώρα και δεν ξέρω. Το όνομά σου;

Αλεξάντερ: Αλεξάντερ.

Καρλ: Ο θάνατος, κύριε Αλεξάντερ , είναι ο ψυχικός. Όχι ο σωματικός.

Αλεξάντερ: Ποια η διαφορά;

Καρλ: Έλα τώρα… Μορφωμένος άνθρωπος είσαι!

Αλεξάντερ: Βίασες και σκότωσες είκοσι μία γυναίκες;

Καρλ: Σε έχουν βιάσει ποτέ;

Αλεξάντερ: Το έκανες;

Καρλ: Εσύ, έχεις βιάσει ποτέ σου; (*Παύση*). Το βλέπω στα μάτια σου.

Ο Καρλ τον κοιτάει έντονα στα μάτια. Αρχίζει και γελάει.

Αλεξάντερ: Γιατί γελάς;

Καρλ: Το 'χεις κάνει και θα ήθελες να το ξανακάνεις.

Αλεξάντερ: Δεν βοηθάει αυτή η συμπεριφορά. Θα μας πάρει περισσότερο χρόνο απ' όσο περίμενα.

Καρλ: Υπάρχουν και χειρότερες. Αν θες-

Αλεξάντερ: Από είκοσι έναν φόνους;

Καρλ: Φόνους; (*Γελάει*).

Ο Αλεξάντερ βγάζει τα γυαλιά του. Προσπαθεί να μην φωνάξει.

Καρλ: Γιατί θυμώνεις Αλεξάντερ;

Αλεξάντερ: (*Ήρεμα*). Δεν ήρθαμε για καφέ εδώ.

Καρλ: Δε θα κεράσεις δηλαδή;

Αλεξάντερ: Σκότωσες ή δεν σκότωσες;

Καρλ: (*Πλησιάζει αρκετά*). Έστω ένα νεράκι-

Αλεξάντερ: Πάμε στην αρχή. Στην πρώτη. Αρχικά τον λόγο που σε έκανε να χτυπήσει την κοπέλα.

Καρλ: Σωστά, στο θέμα μας. (*Κάθεται πίσω*). Να μην μας πεις ότι σε παρενοχλώ κιόλας.

Αλεξάντερ: Βρίσκεσαι σε άσχημη θέση. Το καταλαβαίνεις;

Καρλ: Και τι μου το λες; Νομίζεις ότι φοβάμαι;

Αλεξάντερ: Πρέπει-

Καρλ: Και τι να φοβάμαι; Τον θάνατο; Το θέμα είναι να μη φοβάσαι την ζωή. Τον θάνατο ποιος τον γαμάει;! (*Παύση. Γελάει*). Εδώ που τα λέμε... Αυτό δε κάνουμε; Δεν έχεις μυρίσει ποτέ αίμα την ώρα που χύνεις. Γι' αυτό δε μπορείς να καταλάβεις.

Αλεξάντερ: Δεν έχουμε όλη την μέρα δικιά μας, ξέρεις. Και θα σε παρακαλούσα το λεξιλόγιό σου να είναι πιο κόσμιο εδώ μέσα.

Καρλ: (*Χαμηλόφωνα*). Σιγά την εκκλησία.

Αλεξάντερ: Και μίλα λίγο πιο δυνατά.

Καρλ: Γούστα, λέω, είναι αυτά! (*Χαλαρώνει πίσω στην καρέκλα του*).

Αλεξάντερ: Ωραία.

Καρλ: (*Πλησιάζει*). Νομίζεις ότι είναι βίτσιο;

Αλεξάντερ: (*Πλησιάζει*). Δεν είναι;

Καρλ: Από πότε είναι βίτσιο η καύλα; (*Στην αδελφή του*). Γιατί έρχεται αυτή η μοναξιά στο σπίτι μας; Θα έρθω από τη χώρα των ονείρων μας, όταν έρθει η ώρα να έρθεις μαζί μου, μωρό μου. Μέσα από το σκοτάδι και την ηδονή.

Αλεξάντερ: Είναι έγκλημα από την στιγμή που κάνει κακό στους άλλους.

Καρλ: Εσένα δε σου αρέσει να πνίγεις την άλλη την ώρα του σεξ; (*Χαμογελάει*).

Αλεξάντερ: Ας προχωρήσουμε.

Καρλ: Κρίμα… Δεν ξέρεις τι χάνεις.

Αλεξάντερ: Στην επόμενη φράση, θα σε παραπέμψω σε άλλον!

Καρλ: Και γιατί δε το έχεις κάνει ήδη;

Παύση.

Αλεξάντερ: Θα απαντήσεις σε αυτό που σε ρώτησα;

Καρλ: Σε ποιο απ' όλα;

Αλεξάντερ: Σκότωσες ή δε σκότωσες;

Καρλ: Όπως το εννοείς εσύ, Αλεξάντερ. Όχι.

Αλεξάντερ: Και πως το έκανες;

Καρλ: Κανείς δε μπορεί να αγγίξει την ψυχή του ανθρώπου. Ούτε καν ο Θεός.

Αλεξάντερ: Μιλάς για τον Θεό. (*Παύση*). Πιστεύεις;

Καρλ: Ποιος δε πιστεύει; Δε γίνεται να μη πιστεύεις. Και ξέρεις γιατί; Γιατί… Ο άνθρωπος έχει ανάγκη κάπου να ανήκει. Υπάρχει κάποιος εκεί… Ψηλά.

Αλεξάντερ: Και σου λέει τι να κάνεις;

Καρλ: Όχι! Ότι κάνω το κάνω από μόνος και γουστάρω!

Αλεξάντερ: Τα παραδέχεσαι όλα λοιπόν;

Καρλ: Αντέχεις να τα ακούσεις; Δεν μου είπες...

Αλεξάντερ: Αυτή είναι η δουλειά μου. Να ακούω.

Καρλ: Αλεξία. Η πρώτη.

Αλεξάντερ: Απ' την αρχή, με λεπτομέρειες.

Ο Αλεξάντερ πιάνει να γράψει.

Καρλ: Θα τα γράψεις;

Αλεξάντερ: (*Τον κοιτάει*). Ναι.

Καρλ: Όπως θα τα πω;

Αλεξάντερ: Ναι.

Παύση.

Καρλ: Λοιπόν… Ήταν άνοιξη. Πρώτη Μαρτίου. Βγήκα να περπατήσω. Ήταν ήρεμα όλα έξω. Σκοτείνιαζε σιγά-σιγά. Περπατούσα για ώρα. Έκατσα στο πάρκο. Εκείνο το μικρό, κοντά στην λίμνη. Στο διπλανό παγκάκι καθόταν εκείνη. Ήταν δεκαέξι χρονών. Με κοιτούσε συνέχεια. Με έγλειφε με τα μάτια της. Όσο την ένιωθα δίπλα μου… Τα αρχίδια μου… Πέτρα, καταλαβαίνεις; (*Χαμογελάει*). Όταν πήγα να φύγω με σταμάτησε. Με πλησίασε και μου είπε να πάμε πίσω απ' τους θάμνους.

Αλεξάντερ: Εκείνη σε πλησίασε;

Καρλ: Γιατί, παράξενο σου φαίνεται;

Αλεξάντερ: Μου λες για κάτι που άρχισε πριν πέντε χρόνια-

Καρλ: Τέσσερα χρόνια πριν.

Αλεξάντερ: Στα τριάντα έξι σου και αυτή ήταν δεκαέξι!

Καρλ: Και; Τα 'θελε! Δεν ξέρεις ότι οι μικρές γουστάρουν τους μεγάλους; Για την εμπειρία.

Παύση. Ο Αλεξάντερ τον κοιτάει για λίγο.

Αλεξάντερ: Συνέχισε.

Καρλ: Πήγαμε στα θαμνάκια.

Αλεξάντερ: Και;

Καρλ: Τι «και» ρε Αλεξάντερ; Δε καταλαβαίνεις; (*Κάνει σεξουαλική χειρονομία με τα χέρια του*).

Αλεξάντερ: Τι εννοείς;

Καρλ: Έπεσε γερό γαμ… (*Γελάει*). Χαλάρωσε. (*Πλησιάζει*). Κάναμε αγνό και ταπεινό έρωτα.

Αλεξάντερ: (*Γράφει*). Ωραία.

Καρλ: Θες να σου πω την αλήθεια; Ότι ακριβώς έγινε ή θες να τα ακούσεις ωραιοποιημένα;

Αλεξάντερ: Την αλήθεια.

Καρλ: Τρεις φορές Αλεξάντερ. Ούτε μια, ούτε δύο… Τρεις σερί! Και ήθελε κιάλλο. Που να σηκωθεί; Θέλει και τον χρόνο του.

Αλεξάντερ: (*Με απάθεια*). Και;

Καρλ: (*Σοβαρός*). Δεν ανέχομαι την κοροϊδία. Καμία καριόλα δε θα γελάσει μαζί μου!

Αλεξάντερ: (*Τον κοιτάει*). Και τότε την σκότωσες; Επειδή γέλασε που δε μπορούσες;

Καρλ: (*Τον πλησιάζει*). Ήθελε κάτι μεγάλο μέσα της και της το έδωσα!

Αλεξάντερ: Την σκότωσες ναι ή όχι;

Καρλ: Έχωσα το μαχαίρι στο μουνάκι της και κρακ… (*Κάνει την κίνηση*). Μέχρι πάνω! Δέκα χωρούσαν να μπουν μέσα της.

Αλεξάντερ: Συνέχισες και μετά;

Καρλ: Εννοείται! Εκεί να δεις, πέτρα μου έγινε.

Αλεξάντερ: Και εκείνη;

Καρλ: Κυρία! Άχνα δεν έβγαλε. Το καλύτερο μου. (*Με απόλαυση*). Δε φαντάζεσαι πόσο γλιστρούσε μέσα της! (*Γελάει*).

Αλεξάντερ: Με κοροϊδεύεις τόση ώρα;

Καρλ: Μια φορά γίνονται οι πλάκες!

Ο Αλεξάντερ προσπαθεί να γράψει. Τρέμει ολόκληρος.

Καρλ: Γιατί τρέμεις Αλεξάντερ; Τι έπαθες...

Αλεξάντερ: (*Τον κοιτάει*). Ομολογείς λοιπόν τον πρώτο φόνο της Αλεξία;

Καρλ: Ναι! Δεν το είχα σκοπό εξ αρχής, αλλά είναι και αυτό που με πιάνει ώρες-ώρες. Μια τρέλα που δεν ξέρω τι κάνω. Που πατάω και που βρίσκομαι. Ποια αγγίζω, καταλαβαίνεις; (*Παύση*). Κάθε φορά, όμως, ήταν και καλύτερα. Έβρισκα τρόπο να τρελαίνομαι ακόμη περισσότερο. Με ένα τόσο δα μικρό πραγματάκι. Δίνεις τόση χαρά. Παίρνω τον πόνο σου. Δε πονάνε. (*Παύση*). Γι' αυτό το έκανα. Οι γυναίκες δε πρέπει να πονάνε. Οι γυναίκες είναι μικρά μπιμπελό. Απαλό δέρμα, μυρωδιά… Αλλά άμυαλες. Όλες! Δε ξέρουν τι θέλουν. Μια έλα, μια φύγε. Και τι καταφέρνουν με αυτά; Νομίζουν ότι είναι πιο… Ελκυστικές έτσι;! Κουνέλες… Να γαμιούνται και να μη γεννάνε κιόλας.

Αλεξάντερ: Πάμε στον επόμενο. (*Ακούγεται ένας κρότος*). Τι έγινε πάλι; (*Βγαίνει έξω*).

Καρλ: Ποιος είναι ο προστάτης των γυναικών; Αγία Δόμνα, Άγιος Μηνάς…

Εσύ! Αν υπάρχουν, θα τις είχατε σώσει. Όλες! Όλες αυτές που τις πονάνε, τις κακοποιούνε, τις… (*Παύση*). Δεν υπάρχει Θεός ρε! Κανένας, από καμιά θρησκεία, κανένα πιστεύω δεν θα μας σώσει απ' την κακιά του κόσμου. Απ' τα σάλια που τρέχουν απ' το στόμα τους. (*Χαμηλόφωνα*). Και γαμώ τις ηδονές.

Γυρίζει ο Αλεξάντερ.

Αλεξάντερ: Έκανες κάτι;

Καρλ: Χόρευα μαμπό.

Αλεξάντερ: (*Κάθεται- κοιτάει τα χαρτιά του*). Αφού έχεις και όρεξη για πλάκες... (*Τον κοιτάει*). Πάμε στον επόμενο φόνο.

Καρλ: Η Βέρα… Δεκατεσσάρων.

Αλεξάντερ: Αυτή γιατί;

Καρλ: Γιατί έμοιαζε. Έμοιαζε με την άλλη. Όλες έμοιαζαν μεταξύ τους.

Αλεξάντερ: Μιλάς δηλαδή για πράξεις εκδίκησης προς το γυναικείο φύλο;

Καρλ: Τι να εκδικηθώ; Δεν μου έκαναν κάτι.

Αλεξάντερ: Τότε;

Καρλ: (*Παύση*). Να σου πω ρε μεγάλε, θα πάρει πολύ όλο αυτό; Νύσταξα.

Αλεξάντερ: Όσο πιο γρήγορα μιλήσεις, τόσο πιο γρήγορα θα ξεκουραστείς;

Καρλ: (*Χαμηλόφωνα*). Αιώνια;

Αλεξάντερ: Τι;

Καρλ: Δεν είπα κάτι.

Ο Αλεξάντερ σταματάει για λίγο. Κλείνει τα χαρτιά του. Κοιτάει τον Καρλ.

Αλεξάντερ: Θέλω να σε ρωτήσω κάτι.

Καρλ: Απ' την ώρα που μπήκα εδώ μέσα, κάτι σε τρώει το βλέπω. Έλα, πες το.

Αλεξάντερ: Μισείς τις γυναίκες;

Καρλ: Δεν τις μισώ! (*Με πάθος*). Τις αγαπάω. Τις λατρεύω!

Αλεξάντερ: Αυτό που λες δε συνάδει με τις πράξεις σου.

Καρλ: Τι να κάνουμε τώρα; Ούτε το παρελθόν μπορούμε να αλλάξουμε, ούτε τη λογική μου.

Αλεξάντερ: Τον λόγο που τις σκότωσες δεν λες όμως.

Καρλ: Γιατί- (*Παύση*). Με ερεθίζει η μυρωδιά του αίματος. Και μόνο στην σκέψη του τι θα προκαλέσει αυτό που κάνω…

Αλεξάντερ: Ναι;

Καρλ: (*Σηκώνεται*). Τρελαίνομαι ρε!

Αλεξάντερ: Κάθισε στη θέση σου σε παρακαλώ.

Καρλ: (*Κάθεται*). Μην γίνεσαι ξενέρωτος!

Αλεξάντερ: Αυτό που λες, λοιπόν, δεν βγάζει νόημα. Πως γίνεται να μη μισείς τις γυναίκες κι όμως να έκανες τόσο κακό σε αυτές.

Καρλ: Μάθε ότι ο κόσμος δεν σκοτώνει μόνο από μίσος, αλλά και από πάθος. Και αυτό, ίσως να, είναι και χειρότερο.

Αλεξάντερ: Καρλ, δεν βγάζει-

Καρλ: Τους άντρες μισώ.

Αλεξάντερ: Ο λόγος;

Καρλ: Μπορείς να καταλάβεις πόσο σάπιοι είναι; Νομίζουν ότι με τις μπουνιές θα γίνουν κάποιοι.

Αλεξάντερ: Εσύ το λες αυτό;

Καρλ: Εγώ δεν έχω αγγίξει άνθρωπο.

Ο Αλεξάντερ γελάει.

Καρλ: Με κοροϊδεύεις;!

Αλεξάντερ: Είσαι εδώ για είκοσι ένα φόνους και ούτε εγώ ξέρω πόσους βιασμούς, και λες ότι δεν έχεις αγγίξει άνθρωπο;

Καρλ: Δεν έχω δείρει κανέναν. Καμία! Τις σκότωνα πριν... (*Τον πλησιάζει*). Για να μη τις πονάνε. (*Κάνει πίσω*). Δεν είμαι τρελός, Αλεξάντερ. Λογικός είμαι.

Αλεξάντερ: Η λογική του αλόγου.

Καρλ: Αυτά σας μάθαιναν στις σχολές σας;

Αλεξάντερ: Ούτε εσύ δε το πιστεύεις αυτό που λες.

Καρλ: Σκέψου πόσο πολύ πονάει η ψυχή της γυναίκας μετά από έναν βιασμό.

Αλεξάντερ: Ας συνεχίσουμε.

Καρλ: Τα καίει όλα. Τα γαμάει όλα. Δε μένει τίποτα εδώ μέσα…

Αλεξάντερ: Πάμε στην τρίτη.

Καρλ: Σου είπα! Δεν θα αντέξεις να μάθεις. Έχεις δει γυναίκα να ουρλιάζει από πάθος; (*Ο Αλεξάντερ δεν τον κοιτάει*). Έχεις δει γυναίκα να ουρλιάζει από πόνο; Από πόνο μετά από βιασμό. Να έχει γίνει ο κώλος της τέτοιος (*δείχνει με το χέρι του*) και να μη μπορεί ούτε ανάσα να πάρει; Να έχει ένα μουνί κατά

κόκκινο, γεμάτο αίματα και πόνο!

Αλεξάντερ: Ξέρεις τι έχω δει; Νεκρή γυναίκα, με μια μαχαιριά στο κρανίο. Τα μάτια της ορθάνοιχτα, γεμάτα δάκρυα. Ημίγυμνη, βιασμένη.

Καρλ: (*Δεν τον ακούει*). Αντέχεται αυτή η εικόνα;

Αλεξάντερ: Με τίποτα!

Καρλ: (*Αλλάζει ύφος*). Άρα, καλά έκανα και τις σκότωνα από πριν.

Αλεξάντερ: Μετά τις εικόνες που έχω δει, το πως ήταν μετά και οι είκοσι μια-

Καρλ: Η Αλεξία δεν είχε μαχαιριά στο κεφάλι.

Αλεξάντερ: Είχε στο… (*Ηρεμεί*). Το να μη τις βίαζες καν, δε σου πέρασε απ' το μυαλό;

Καρλ: Μου πέρασε… Αλλά είπα να κάνω αυτό που με καλούσε η φύση.

Αλεξάντερ: Δε σε καταλαβαίνω Καρλ. Μια χαρά άνθρωπος ήσουν, γιατί τα έκανες αυτά; Απ' ότι βλέπω εδώ είχες μέχρι και μαγαζί.

Καρλ: Πιστεύεις ότι οι… «Εγκληματίες», έχουν συγκεκριμένο προφίλ;

Αλεξάντερ: Έχουν. Τόσα χρόνια εδώ μέσα, αυτό έχω καταλάβει.

Καρλ: Εγώ; Μοιάζω με κανέναν τους.

Αλεξάντερ: (*Παύση*). Όχι.

Καρλ: Είδες; Ο κάθε άνθρωπος είναι ξεχωριστός και-

Αλεξάντερ: Πάμε τώρα στη Βέρα.

Καρλ: Τι θες να σου πω;

Αλεξάντερ: Γιατί το έκανες;!

Καρλ: Αυτές δεν ήθελαν.

Αλεξάντερ: Και εσύ ήθελες;

Καρλ: Πολύ!

Αλεξάντερ: Πάμε παρακάτω.

Καρλ: Η τρίτη… Η τρίτη ήταν η Γιοβάννα.

Αλεξάντερ: Δε τελείωσες για την Βέρα.

Καρλ: Σου είπα. Έμοιαζε.

Αλεξάντερ: Τι έμοιαζαν; Εδώ, στις φωτογραφίες που έχω, καμία δε μοιάζει με την άλλη.

Καρλ: Έμοιαζαν. Στο στόμα. Στα χείλη. Όλες έχουν το ίδιο στόμα. Εδώ… Έμοιαζαν εδώ.

Αλεξάντερ: Και δεν έμοιαζαν οι άλλες;

Καρλ: Ποιες άλλες;

Αλεξάντερ: Οι υπόλοιπες που πήγαινες.

Καρλ: (*Γελάει*). Τι σχέση έχουν οι πόρνες με αυτές;

Αλεξάντερ: Για τους βιαστές, όλες οι γυναίκες… Πόρνες δεν είναι;

Καρλ: Για μένα όχι. Στο είπα. Εγώ την σέβομαι την γυναίκα. Είναι λατρεία.

Αλεξάντερ: Λατρεία;

Καρλ: Όλες μοιάζουνε σαν την… Άθωρ.

Αλεξάντερ: Ορίστε;

Καρλ: Δεν την ξέρεις;

Αλεξάντερ: (*Κοιτάει τις σημειώσεις του*). Ακουστά…

Καρλ: Είναι η θηλυκή αιγυπτιακή θεότητα, την οποία οι Έλληνες ταύτιζαν με την Αφροδίτη. Ουράνια θεά… (*Κοιτάει πάνω*).

Αλεξάντερ: Δε θέλω να μάθω μυθολογία.

Καρλ: (*Φωνάζει*). Δεν θέλω να πονάω μόνο εγώ, το καταλαβαίνεις; Πρέπει να πονάνε και οι άλλοι. (*Σηκώνεται*). Δεν ένιωσα ποτέ ντροπή εξαιτίας της και πως το πλήρωσα; Με τον πιο σιχαμένο τρόπο!

Αλεξάντερ: (*Ήρεμα*). Κάτσε κάτω.

Καρλ: Δεν μου άξιζε να πονέσω τόσο!

Αλεξάντερ: Δε βοηθάς τον εαυτό σου έτσι. Υπάρχουν είκοσι ένα νεκρά ανήλικα κορίτσια εξαιτίας σου.

Καρλ: Τι θες να κάνω γι' αυτό τώρα;

Αλεξάντερ: Να μου μιλήσεις για αυτές. Τις γυναίκες.

Καρλ: Τι να σου πω τώρα κι εσένα… (*Κάθεται*).

Αλεξάντερ: Θα μπορούσες να τις πλησιάσεις αλλιώς. Θα μπορούσες-

Καρλ: Δεν ήθελα. Απλά δεν ήθελα.

Αλεξάντερ: Και τι ήθελες;

Καρλ: Κάθε φορά περίμενα να έρθετε να με μαζέψετε. Να με βρίσκατε! Ίσως το ήθελα κιόλας. Να με πιάσετε. Να με σταματήσετε. Γιατί το ήξερα, το ένιωθα, ότι θα συνέχιζα. Ότι δε θα σταματούσα εκεί. Λες και είχα γεννηθεί γι' αυτό.

Αλεξάντερ: Αφού ήθελες να σε σταματήσουν, γιατί δεν το έκανες από μόνος σου; Γιατί περίμενες την αστυνομία να-

Καρλ: (*Χωρίς να του ακούει*). Ανίκητος. Έτσι ένιωθα! Έκανα ότι ήθελα και κανείς σας δε μπορούσε να με σταματήσει. Τέσσερα χρόνια… Το γούσταρα. (*Τον κοιτάει*). Σας έκανα ρεζίλι. Με κυνηγούσατε παντού κι εγώ περπατούσα ελεύθερος στους δρόμους. Περνούσα από δίπλα σας και δε με νιώθατε. Δε με μυρίζατε. Κι εγώ άφηνα πίσω μου την μια μετά την άλλη.

Αλεξάντερ: Δε φοβόσουν;

Καρλ: Τι να φοβάμαι ρε;

Αλεξάντερ: Τη συμπλοκή. Οι αστυνομικοί δεν φημίζονται για την ψυχραιμία τους, όταν ψάχνουν κάποιον για καιρό.

Καρλ: Όχι. Γιατί να τους φοβάμαι;

Αλεξάντερ: Δεν έχεις μάθει τι γίνεται όταν κάποιος αντιστέκεται; Τι παθαίνουν οι βιαστές.

Καρλ: Δεν σου είπαν οι φίλοι σου έξω; Έκατσα, κύριος, να με πιάσουν.

Αλεξάντερ: Όλες σε κορόιδευαν επειδή δεν μπορούσες; Γι' αυτό τις σκότωσες;

Ο Καρλ πάει να του ορμήσει. Ο Αλεξάντερ κάνει λίγο πίσω.

Καρλ: Έχε χάρη που δε γαμάω πούστιδες. Εκεί να δεις χαρά.

Ο Αλεξάντερ σοβαρεύει.

Καρλ: Τι έγινε Αλεξάντερ; Σου κόπηκε το γελάκι;

Αλεξάντερ: Στο θέμα μας.

Καρλ: (*Ανάσα*). Αλεξία, Βέρα, Γιοβάννα, Δόμνα, Ελίνα, Ζήνα, Ήλια, Θάλεια, Ιόβη, Καίτη, Λίνα, Μένια, Νανά, Ξένια, Όλγα, Πέννυ, Ρόη, Στέβη, Τόνια, Υπατία, Φιόνα.

Αλεξάντερ: Είχες κάποια μέθοδο; (*Ο Καρλ δεν απαντάει*). Όλες οι φορές, ήταν με τον ίδιο τρόπο;

Καρλ: Ναι.

Αλεξάντερ: (*Γράφει*). Καλώς-

Καρλ: Εκτός από μια.

Αλεξάντερ: Από ποια και με τι τρόπο;

Καρλ: Η Καίτη...

Αλεξάντερ: Πες μου τι έγινε ακριβώς.

Καρλ: Είχα πάει σε ένα πάρτι. Περνούσα απ' έξω και κάτι κοριτσάκια με φώναξαν μέσα. Εκεί ήταν και η Καίτη με τον γκόμενό της. Με είδαν που καθόμουν μόνος και με πλησίασαν. (*Παύση*). Να σου πω κάτι Αλεξάντερ; Την σιχαίνομαι την χυδαιότητα. Ήθελαν να βρεθούμε και οι τρεις μαζί. Ήταν φτιαγμένοι και οι δύο και το χειρότερο ήταν πως πριν αρχίσει το πάρτι είχαν κάνει κι εκείνοι την κακή τους πράξη-

Αλεξάντερ: Εδώ είσαι για να μιλήσεις μόνο για τις δικές σου κακές πράξεις.

Καρλ: Όταν τελείωσε το πάρτι, είχαν μείνει δύο τρεις τελειωμένοι. Ο δικός της άφαντος. Με πλησίασε ξανά αυτή, μου κατέβασε το παντελόνι και...

Αλεξάντερ: Και;

Καρλ: Ήταν η μοναδική που πρώτα την πήρα, μετά την σκότωσα και το άλλο πρωί την πέταξα στο πάρκο. Απορώ πως δεν με πιάσατε τότε. Ήταν γεμάτη σάλια μου.

Αλεξάντερ: Ήταν η πιο δύσκολη ταυτοποίηση που κάναμε απ' τα θύματά σου. Γνωρίζεις ότι την βρήκαμε μετά από μέρες και ήταν ήδη μισοφαγωμένη από... Ζώα;

Καρλ: Δεν φταίω εγώ σε αυτό. Ούτε κανίβαλος είμαι για να την φάω, ούτε μαλάκας για να την βρω μετά από μέρες.

Αλεξάντερ: Είκοσι ένα νεκρά κορίτσια. Ομολογείς ότι τις βίασες και τις σκότωσες;

Καρλ: Τις μαχαίρωσα και μετά… Για να μη πονάνε.

Αλεξάντερ: Και τις υπόλοιπες που απλά, λες, ότι βίασες; Αυτές δε πονούσανε;

Καρλ: Όπα! Αυτές δε τις βίασα.

Αλεξάντερ: Αλλά;

Καρλ: Αγνό και ταπεινό έρωτα. Ξανά.

Αλεξάντερ: Τέλος το πανηγυράκι. Μιλάμε σοβαρά τώρα!

Καρλ: Το πανηγύρι δεν έχει αρχίσει ακόμα.

Αλεξάντερ: Λένε ψέματα δηλαδή.

Καρλ: Ήθελαν!

Αλεξάντερ: Εκείνες άλλα είπαν!

Καρλ: Όλες;

Αλεξάντερ: Όλες!

Καρλ: Ότι μετά το μετάνιωσαν… Δεν τους φταίω εγώ. (*Χαμηλόφωνα*). Καριόλες…

Αλεξάντερ: Με είκοσι έναν φόνους με βιασμό, ξέρεις που πας;

Καρλ: (*Χαμηλόφωνα*). Στον αγύριστο! (*Στον Αλεξάντερ*). Αλλά μόνο εγώ ξέρω τι έκανα και τον αληθινό λόγο!

Αλεξάντερ: Για κακή σου τύχη, γνωρίζουμε κι εμείς τι ακριβώς έκανες.

Καρλ: (*Επιθετικά*) Τον λόγο δεν μπορείς να τον ξέρεις! Και δεν σε νοιάζει να τον μάθεις κιόλας. Ξέρεις γιατί; Γιατί εσένα σε νοιάζει να χώσεις απλά άλλον έναν μέσα. Τίποτα άλλο!

Αλεξάντερ: *(Τον κοιτάει. Του δίνει το χαρτί να υπογράψει.)* Πρέπει να υπογράψεις την ομολογία σου.

Καρλ: (*Το φτύνει*). Υπέγραψα.

Αλεξάντερ: (*Παίρνει νευρικά τα χαρτιά*). Δεν την χρειάζομαι!

Ο Αλεξάντερ σηκώνεται. Περπατάει λίγα βήματα. Στέκεται πίσω του. Σκύβει πάνω απ' το κεφάλι του.

Αλεξάντερ: (*Ψιθυριστά*). Άλλο το σεξ, άλλο ο έρωτας και άλλο ο βιασμός. Ελπίζω να προλάβεις να τα ξεκαθαρίσεις στο μυαλό σου.

Καρλ: (*Γελάει*). Θες να δώσω χαιρετίσματα σε κανέναν;

Αλεξάντερ: Εκεί που θα πας, δε θα δεις κανέναν τους.

Καρλ: Όλοι οι αδικοχαμένοι της ζωής, στο ίδιο κελί πηγαίνουν.

Αλεξάντερ: Δε νομίζω. Η φράση «άδικος θάνατος» είναι τόσο άκυρη. Ποιος πεθαίνει δίκαια δηλαδή;

Καρλ: Όλοι αυτοί που στείλατε στην κρεμάλα! Αλλά θα το δεις. Δε θα αργήσει και η δική σου σειρά. (*Μικρή παύση*). Με ρώτησες, πριν γιατί μισώ τις γυναίκες.

Αλεξάντερ: (*Χωρίς να τον κοιτάει*). Και εσύ είπες πως τις αγαπάς, παρ' όλα αυτά τις σκότωνες με έναν-

Καρλ: Δεν έχεις καταλάβει κάτι. Το μίσος απ' την αγάπη χωρίζονται με μια λεπτή κλωστή.

Φεύγει ο Αλεξάντερ. Ο Καρλ γελάει. Μες στο γέλιο κλαίει. Σκύβει στο τραπέζι.

Καρλ: Ήταν ένα κορίτσι μικρό, που έπαιζε στο πάρκο και έψαχνε την μαμά του. Αλλά η μαμά... (*Σηκώνεται, κοιτάει το κοινό*). Η μαμά που; Πουθενά. Και το κορίτσι μόνο, μικρό. Και να φοβάται. Να κρύβεται στα σκοτεινά απ' όλους αυτούς που ξέρουν το όνομα της. Και εγώ το ξέρω, κι εσύ το ξέρεις. Όλοι το

ξέρουν. Γιατί δεν είναι μόνο ένα. Είναι πολλά, όσα και οι άνθρωποι.

Παύση. Σβήνει το φως.

Πράξη δεύτερη

Ανάβει το φως. Μπαίνει ο Καρλ στο κελί. Κοιτάει γύρω. Στέκεται στο κέντρο κοιτώντας το κοινό.

Καρλ: Η αποστασιοποίησή μου μοιάζει σα να προσπαθώ να κρυφτώ απ' τα εγκλήματα μου. Μην βιάζεστε, όμως, στις κρίσεις! Αυτό δεν είναι αλήθεια. Προσπαθώ απλώς να δώσω στον εαυτό μου λίγο χώρο για να καταλάβω πλήρως αυτός που συνέβη, πριν αφεθώ στα χέρια σας. Σε εσάς που με κρίνετε. Μπορεί να έκανα πολλές λάθος πράξεις, αλλά ποιος δεν έχει κάνει; Ίσως όχι τόσο σοβαρές. Ίσως και πολύ πιο σοβαρές. Το γεγονός είναι ότι κανείς δεν έχει καταστραφεί περισσότερο ψυχολογικά από εμένα. Ήταν κάτι περισσότερο από μια φίλη, μια σύζυγο, ένα απλά δικό μου πρόσωπο. Ήταν τα πάντα για μένα. Αυτό που αντίκρισα εκείνο το πρωί, δεν ήταν παρά τραγικό. Κοιτάζοντας στο παρελθόν μας, δε θυμάμαι μέρα απ' τη ζωή μου που την πέρασα μακριά της. Ακόμα και όταν είχαμε χιλιομετρική απόσταση, πάντα βρίσκαμε τρόπο να είμαστε κοντά. Και όχι, δεν μιλάω για τίποτα ερωτικά. Ξεκάθαρη, απλή, τρυφερή αγάπη. Ταξιδεύαμε μαζί, την φρόντιζα και εκείνη εμένα. Με νοιαζόταν και το έβλεπα. Απολάμβανα αυτή τη φροντίδα, το ομολογώ. Αυτό, όπως και όλα τα άλλα. (*Παύση*). Καμιά φορά μαλώναμε, τα βρίσκαμε, γελούσαμε και πάλι απ' την αρχή. Μιλούσαμε σοβαρά, για ότι κι αν μας απασχολούσε. Δεν θα την έβλαπτα ποτέ στο σώμα. Ούτε στην ψυχή. Κυρίως εκεί. Ποτέ. Η καταστροφή της ψυχή ενός ανθρώπου, αυτό είναι το πραγματικό έγκλημα και αυτό δεν το έκανα ποτέ! (*Παύση*). Η απουσία είναι… Με συγχωρείτε, δεν θα ήθελε να μιλήσω γι' αυτό.

Ο Καρλ ξαπλώνει στο κρεβάτι. Ακούγονται βήματα. Μπαίνει ο Πίτερ. Στέκεται στην πόρτα, καπνίζει. Τον κοιτάει.

Καρλ: (*Τον κοιτάει*). Ήρθε η ώρα;

Πίτερ: Δεν είμαι μπάτσος.

Καρλ: Αλλά;

Πίτερ: Στο ίδιο καζάνι με εσένα.

Καρλ: (*Χωρίς να τον κοιτάξει*). Και τι θες εδώ;

Πίτερ: Ήρθα να σε γνωρίσω.

Καρλ: Εμένα;

Πίτερ: Άκουσα ότι σε έπιασαν, δεν γινόταν να μη δω από κοντά έναν... Ζωντανό θρύλο!

Καρλ: (*Γελάει*). Καλά... Όλοι βαρεμένοι είστε εδώ μέσα μου φαίνεται.

Πίτερ: Εσύ είσαι ο περιβόητος Καρλ, ο βιαστής του αλφάβητου;

Καρλ: (*Σοβαρεύει*). Τι θες;

Πίτερ: Σου είπα.

Καρλ: Δεν έχω όρεξη να γνωρίσω κανέναν. Έλα, τράβα στο λαγούμι σου!

Πίτερ: Άκου να σου πω. Δε φίλησα κώλους για να με αφήσουν να σε δω μόνο σου, τζάμπα. Κατάλαβες;

Ο Καρλ τον κοιτάει για λίγο χωρίς να μιλάει.

Καρλ: Και εσύ ποιος είσαι;

Πίτερ: Πίτερ.

Καρλ: Ο γνωστός;

Πίτερ: Έχεις ακούσει για μένα; (*Κάθεται*).

Καρλ: Όχι.

Πίτερ: (*Γελάει*). Πλάκα έχεις, καλά λένε. Να σου πω λοιπόν ποιος είμαι.

Ο Καρλ κάθεται στο κρεβάτι, απέναντι απ' τον Πίτερ.

Καρλ: Δε θέλω να μάθω.

Πίτερ: Μη το λες. Πρέπει να τα έχεις καλά με τους παλιούς.

Καρλ: Εσύ είσαι ο παλιός;

Πίτερ: Δε φαίνομαι;

Ο Καρλ τον κοιτάει με απάθεια.

Καρλ: Όχι.

Πίτερ: (*Γελάει*). Ναι, έτσι είναι. Τα χαμογελαστά πρόσωπα ξεγελούν. Άντε να καταλάβεις τι σκατά κρύβεται πίσω από αυτό το χαμόγελο, με τα σάπια δόντια.

Καρλ: Τα δόντια είναι το πρόβλημα; Αυτή η σαπίλα νομίζεις ότι μυρίζει;

Πίτερ: Όχι;

Καρλ: Αν μείνεις λίγο ακόμα εδώ, μαζί μου, θα καταλάβεις. (*Του κάνει νόημα να φύγει*).

Πίτερ: Κι εσύ, δεν έχεις μάθει τίποτα ακόμα; Πόσα χρόνια το κάνεις αυτό; Πέντε, έξι;

Καρλ: Σαράντα.

Πίτερ: Και δε σου φαίνεται ρε παιδί μου.

Καρλ: Ποιο;

Πίτερ: Ότι γεννήθηκες τέρας.

Καρλ: Κανένας μας δε γεννιέται τέρας! Γινόμαστε στην πορεία.

Πίτερ: Όχι όλοι.

Καρλ: Όσοι είμαστε εδώ μέσα, όμως, ναι!

Πίτερ: Μη μας βάζεις όλους στο ίδιο σακί. Δεν ξέρεις για 'μένα, γιατί είμαι εδώ-

Καρλ: Πες μου εσύ πρώτα. Τι άλλο θες να μάθεις εσύ για εμένα! Γιατί, για να έρθεις μέχρι εδώ, κάτι θες.

Πίτερ: Άκουσα ότι αυτές που πηδούσες, τις είχες ξεκάνει πριν. (*Γελάει*). Για να μη πονάνε.

Καρλ: Γελάς;

Πίτερ: Δεν είναι παπαρίες όλα αυτά;

Καρλ: Η αλήθεια είναι παπαριές. Η ζωή μας όλη είναι παπαριές!

Πίτερ: Γι' αυτό τις μαχαίρωνες στο κεφάλι;

Καρλ: Γι' αυτό! Για να μη πονάνε μετά.

Πίτερ: (*Λίγο θυμωμένος*). Και εσύ πως ξέρεις πως νιώθει μια βιασμένη;

Καρλ: (*Τον κοιτάει*). Εσένα, αν σε ξεκώλιαζαν, πως θα ένιωθες;

Πίτερ: Με εμένα θα προσέχεις τα λόγια σου! Δεν σηκώνω πολλά-πολλά, κατάλαβες;

Καρλ: Ξέρω ακριβώς πως νιώθουν. Προσβολή! (*Παύση*). Η αίσθηση ότι φταίνε. Ότι πρέπει να δώσουν εξηγήσεις για κάτι που δεν ευθύνονται. Δε ξέρω αν υπάρχει άλλο έγκλημα που το θύμα ντρέπεται και νιώθει μεγαλύτερη ενοχή από τον θύτη. (*Παύση*). Σε ακυρώνει. Την αξιοπρέπεια σου. Τον σεβασμό που έχεις για τον εαυτό σου. Τα καίει όλα. Τα γαμάει όλα. Δε μένει τίποτα εδώ μέσα… Μετά αρχίζεις να μισείς. Αρχικά τους γύρω σου. Βλέπεις σε όλους το χειρότερό πρόσωπο τους. Και έπειτα τον ίδιο σου τον εαυτό. (*Παύση*). Και πρέπει να παλέψεις. Πολύ. Πάρα πολύ. Να καταλάβεις γιατί ο άλλος το έκανε αυτό. Τι στον διάολο τον ώθησε να σου γαμήσει την ψυχή. Την ζωή σου όλη… Πρέπει να καταλάβεις για να συγχωρήσεις. Όχι εκείνον. Τον εαυτό σου. Για να μπορείς να πας παρακάτω. Να ζήσεις. Δε γίνεται να πας παρακάτω, αν δε καταλάβεις. -

Πίτερ: Όπα και φιλόσοφος ο φίλος...

Καρλ: Δεν είναι δικά μου.

Πίτερ: Με κλεμμένες ατάκες θες να με ρίξεις; Δεν είμαι γκόμενα εγώ.

Καρλ: Ένα γράμμα. Μιας βιασμένης. Πριν… Συγχωρήσει τον εαυτό της.

Πίτερ: Και εσύ πως το ξέρεις; Πως το διάβασες;

Καρλ: Το έχω διαβάσει άπειρες φορές. Το έχω μάθει απ' έξω.

Πίτερ: Ποιανής είναι;

Καρλ: Μιανής!

Πίτερ: Της δικιάς σου;

Καρλ: Δεν την είχα γκόμενα.

Πίτερ: Φίλη, γειτόνισσα; Τι;

Καρλ: Αδελφή μου… Η Αφροδίτη. (*Παύση*).

Πίτερ: (*Θυμωμένος*). Καλά ρε καριόλη. Βίασαν την αδελφή σου και βιάζεις μετά εσύ άλλες γυναίκες;

Καρλ: Ήθελα να μάθω πως είναι. Να το νιώσω…

Πίτερ: Τι να νιώσεις; Εσύ βίασες, δε βιάστηκες! Δεν είναι το ίδιο.

Καρλ: Έχεις βιάσει ποτέ σου;

Πίτερ: Όχι!

Καρλ: Δεν έχεις δει ποτέ αυτά τα μάτια πως σε κοιτάνε.

Πίτερ: Ήξερες ότι αυτό που κάνεις δεν ήταν σωστό και το συνέχιζες, γιατί;

Καρλ: Δεν είχα την δύναμη να σταματήσω. Με τραβούσε.

Πίτερ: Δικαιολογίες.

Καρλ: Μπορεί και να είναι. Δεν θα μάθουμε ποτέ.

Πίτερ: Ποια ήταν η πρώτη που βίασες;

Καρλ: Μια μικρή.

Πίτερ: (*Παύση*). Η αδελφή σου;

Ο Καρλ ορμάει πάνω του.

Καρλ: Δεν θα τολμήσεις να πεις κάτι τέτοιο ποτέ ξανά!

Πίτερ: Άσε με ρε!

Καρλ: Ακούς;

Πίτερ: Χαλάρωσε! (*Τον σπρώχνει*). Δεν σου έβρισα και την μάνα.

Καρλ: Η αδελφή μου είναι ιερή!

Πίτερ: Δεν μπορώ να καταλάβω, πραγματικά. Πως άντεχες να κάνεις κάτι τέτοιο.

Καρλ: Εσύ δεν έχεις ανάγκες;

Πίτερ: Ανάγκη να κάνω σεξ, όχι να βιάσω. Δεν είμαι ανώμαλος!

Καρλ: Για ανώμαλο με έχεις;

Πίτερ: Γιατί δεν είσαι; Όποιος καυλώνει με τέτοιο θέαμα, ανώμαλος είναι.

Καρλ: Έχεις δίκιο. Ανώμαλος είμαι. (*Τον κοιτάει*). Σιχαίνομαι. Όταν βλέπω ένα γυμνό κορμί, μου έρχεται αναγούλα. Πάντα σιχαινόμουνα. Έκλεινα την μύτη μου. Να μη τις μυρίζω. Σε άλλους αρέσει αυτή η μυρωδιά. Τους καυλώνει. Τρελαίνονται! Το βλέπουν σαν… Σαν όνειρο. Σαν… (*Πιάνει το κεφάλι του*). Πως μπορεί να είναι όνειρο το φθηνό πατσουλί και ο ιδρώτας… Μετά… Τα βογκητά, οι ψεύτικοι αναστεναγμοί. (*Παύση*). Για χρόνια πίστευα πως ήταν αληθινοί. (*Γελάει*). Ότι πονούσαν. Ότι τις βασάνιζαν.

Ο Πίτερ τον κοιτάει έντονα.

Καρλ: Τι κοιτάς;

Πίτερ: Βίασαν την αδελφή σου;

Καρλ: Γιατί το ξαναλές;

Πίτερ: Για να το εμπεδώσω...

Καρλ: Τι σε νοιάζει εσένα;

Πίτερ: Με νοιάζει.

Καρλ: Γιατί, εσύ το έκανες;

Πίτερ: Δεν θα άγγιζα ποτέ καμιά γυναίκα έτσι! Ποτέ.

Καρλ: Καλά, δε σε ‘πα και καμπούρη.

Πίτερ: Μόνο βιαστή.

Καρλ: Για κάποιους μπορεί και να είναι παράσημο.

Πίτερ: Για εμένα δεν είναι!

Καρλ: Γιατί νεύριασες;

Ο Πίτερ προσπαθεί να ηρεμήσει.

Καρλ: Μάλλον είναι λίγο πιο δύσκολο απ' όσο λες, το να μένεις εδώ μέσα.

Πίτερ: Είναι πολύ δύσκολο. Παρά πολύ... Καθημερινά νιώθω σα να μασάω

την ζωή μου, την καρδιά μου, για να μη πονάω. Και φυσικά να μη μετανιώσω ποτέ για τις πράξεις μου! Γιατί ότι έκανα, το έκανα επειδή ήθελα να το κάνω... Ήξερα ακριβώς τι έκανα και-

Ο Πίτερ συνεχίζει να μιλάει, χωρίς ήχο, σαν να παγώνει πίσω.

Καρλ: Πολλές φορές φοβόμουν ότι κάτι θα πάει στραβά. Έμπαινα στον εφιάλτη και δεν ήξερα καν ποιος είμαι. Τι έκανα. Αν όλα αυτά που ζούσα ήταν αλήθεια… Ή ψέματα. (*Στο κοινό*). Είναι νεκρή! (*Σηκώνεται και χτυπάει τον τοίχο, κάθεται κάτω*). Κομμάτια. Ήθελα να τον κάνω κομμάτια. Να του τα κόψω! (*Παύση*). Δεν είχα το κουράγιο. Ήταν πιο δυνατός από εμένα. Έπρεπε να την είχα πάρει και να φεύγαμε. Μακριά. Αλλά όσο μακριά και αν πας… Η ψυχή μου είναι εδώ. Δεν σε αφήνει ποτέ. Ούτε όταν πεθαίνεις… Γαμώ την ψυχή μου, γαμώ… Θόλωνα. Κάθε φορά. Να κάνω κακό. Να νιώσω τον πόνο τους. Τον πόνο τον δικών τους. Να τις καταλάβω. Να με καταλάβουν. Να νιώσουν κι εκείνες πως είναι να… Δεν έφταιγαν. Καμιά τους. Απλά εγώ… Εγώ μπορούσα!

Επαναφορά σε πραγματικό χρόνο.

Πίτερ: Λέγε θες;

Καρλ: Τι;

Πίτερ: Που ταξιδεύεις ρε;

Καρλ: Δε ξέρω...

Πίτερ: Δεν είσαι καλά. Να το ξέρεις.

Καρλ: Γιατί, τι θα αλλάξει;

Πίτερ: Αυτό να μου πεις.

Καρλ: Τι κακό έχω κάνει;

Παύση, κοιτάζονται για λίγο. Ο Καρλ αρχίζει να κλαίει.

Πίτερ: Ρε!

Καρλ: Μικρά κορίτσια ήταν. Παιδιά, καταλαβαίνεις; Γιατί κανένας δεν έκανε κάτι να σταματούσα;!

Πίτερ: Ότι κι αν λες τώρα, η καταδίκη σου δε θα αλλάξει.

Καρλ: Έτσι κι αλλιώς, νεκρός ή ζωντανός, θα βασανίζομαι. Η κόλαση είναι μέσα μας. (*Παύση*). Το ξέρω, ότι με αγαπάει... το ξέρω. Θα έκανα τα πάντα για να είναι ευτυχισμένη. Να μεγαλώσει και να γίνει ένας σωστός άνθρωπος στην κοινωνία. Να ζήσει όμορφα, όπως εκείνη ήθελε, αλλά... Δεν φταίω εγώ για το τέλος της. Η μάνα μας δεν την πρόσεχε όσο θα έπρεπε. Εγώ τι να κάνω; Άχρηστος είμαι.

Πίτερ: Δε σε νοιάζει να πεθάνεις;

Καρλ: Βαρέθηκα να ζω.

Πίτερ: Και γιατί δεν αυτοκτονείς; (*Κάθεται πλάι του*).

Καρλ: Φοβάμαι.

Πίτερ: Τι πράγμα;

Καρλ: Τον πόνο.

Πίτερ: Έλα ρε! Και παραλίγο να σε πιστέψω.

Ο Καρλ τον κοιτάει.

Πίτερ: Τα πιστεύεις αυτά που λες;

Καρλ: Μη το λες αυτό.

Πίτερ: Γιατί;

Καρλ: Μου τη δίνει! (*Χαμηλόφωνα*). Πιστεύω... (*Στον Πίτερ*). Ποτέ δεν λέω κάτι έτσι, χωρίς λόγο. Δεν έχω χρόνο για να χάσω.

Πίτερ: Πάσο.

Ο Πίτερ κάνει μια βόλτα μέσω στο κελί. Καπνίζει.

Πίτερ: Θες;

Καρλ: Δε καπνίζω.

Πίτερ: Και εδώ μέσα τι νομίζεις ότι θα κάνεις; Ή καπνιστής θα γίνεις (*κάθεται πλάι του*) ή πούστης. Να έχεις κάτι να απασχολείς το στόμα σου. Διάλεξε. (*Του δίνει τσιγάρο*).

Καρλ: Δε γουστάρω είπα.

Πίτερ: Κατάλαβα…

Καρλ: Κουμάντο θα μου κάνεις;!

Πίτερ: Άλλη όρεξη δεν είχα.

Καρλ: Μη κάθεσαι δίπλα μου.

Πίτερ: Γιατί; Μη φοβάσαι, δε κολλάει-

Καρλ: Μυρίζεις δυστυχία!

Ο Πίτερ σαστίζει.

Πίτερ: Νομίζεις ότι είσαι καλύτερος από εμένα ε;

Καρλ: Όχι.

Πίτερ: (*Πλησιάζει*). Έχεις τον εαυτό σου για ανώτερο;

Καρλ: Σκουπίδια είμαστε όλοι. Ένα τίποτα.

Πίτερ: Εσύ νιώθε όσα τίποτα θες. Εγώ νιώθω κάποιος!

Καρλ: Τι σημαντικό έχεις κάνει στην ζωή σου;

Πίτερ: Γιατί; Μόνο Γκράχαμ Μπελ είναι σημαντικός;

Καρλ: Εσύ τι έκανες για να σε θυμάται ο κόσμος;

Πίτερ: Πήρα τον νόμο στα χέρια μου. Και κέρδισα!

Καρλ: Δέκα χρόνια φυλακή κέρδισες.

Πίτερ: Δεκαεπτά. Όσα και τα χρόνια-

Καρλ: Πόσα σου έχουν μείνει;

Πίτερ: Δεκατρία. Και αν είμαι καλό παιδάκι, που είμαι, θα βγω στα μισά.

Καρλ: Αυτοί είναι νόμοι! Θα ξεμπερδέψεις τάκα-τάκα. Α, ρε Αφροδιτούλα, μόνο εμείς-

Πίτερ: (*Θυμωμένα*). Ποιος είναι πιο άνθρωπος; Εσύ, που έχωνες μαχαίρια στα κεφάλια και το πουλί σου μέσα τους; Νομίζεις ότι είσαι καλύτερος από εμένα, επειδή τι; (*Πλησιάζει*). Ότι κι αν κάνεις δεν θα είσαι ποτέ ανώτερος από κανέναν!

Καρλ: (*Σηκώνεται*). Δε θέλω να είμαι ανώτερος. Δεν γουστάρω να πατάω κανέναν! Είμαι αυτός που είμαι, καλός ή κακός, και δε θα αλλάξω για κανέναν.

Πίτερ: Αν είσαι εσύ εντάξει με τον εαυτό σου…

Καρλ: Όχι δεν είμαι! Αλλά όπως είπα, και στον φιλαράκο μέσα, μόνο εγώ μπορώ να κρίνω τον εαυτό μου γιατί μόνο εγώ ξέρω τι ακριβώς έκανα και για ποιον λόγο!

Πίτερ: Εσύ και όλος ο κόσμος.

Καρλ: Δεν έχω σκοπό να κάνω διάλεξη για την κοινωνία. Είμαι κουρασμένος, τράβα στον δικό σου μαχαλά.

Πίτερ: Λαγούμι, μαχαλά... Τι τρέχει Καρλ; Δεν μπορείς να καταλάβεις ότι σε έχουν μπουζουριάσει;

Καρλ: Δεν με νοιάζει! Νομίζεις ότι το δωματιάκι που έμενα ήταν μεγαλύτερο

ή πιο καθαρό;

Πίτερ: Τουλάχιστον εκεί μπορούσες να κάνεις ότι ήθελες.

Καρλ: Εδώ δεν μπορώ;

Πίτερ: (*Γελάει*). Έξω βίαζες και σκότωνες, εδώ-

Καρλ: Δεν μπορώ να το κάνω εδώ μέσα νομίζεις;

Ο Καρλ πλησιάζει αργά τον Πίτερ. Ο Πίτερ κάνει πίσω.

Πίτερ: Είσαι φυλακή, αν αγγίξεις κάποιον θα το μάθουν αμέσως.

Καρλ: Τι τρέχει παλιέ, φοβάσαι;

Πίτερ: Αν έβλεπες κι εσύ το μάτι σου...

Καρλ: Ότι γουστάρω μπορώ να κάνω και εδώ μέσα. Εξάλλου για φούντου θα πάω, δεν θα αλλάξει κάτι. (*Παύση*). Ηρέμησε, δεν θα αγγίξω κανέναν. Ειδικά εδώ μέσα, που έχει μόνο άντρες. Βρώμα!

Πίτερ: Αν είχε γυναίκες δηλαδή-

Καρλ: Όσο κακό έκανα, έκανα! Κουράστηκα.

Ο Πίτερ περιφέρεται στο δωμάτιο.

Πίτερ: Είχα ακούσει πολλά για 'σένα. Έχεις μεγάλο όνομα. Το ξέρεις ότι θα μείνεις στην ιστορία; Όλοι εδώ μέσα έχουμε κάνει κάποιον φόνο, αλλά εσύ... Σαν τον συνονόματό σου, τον Καρλ Πάνζραμ. Τώρα που το καλοσκέφτομαι, έχετε αρκετά κοινά.

Κάθεται στην καρέκλα απέναντί του και τον κοιτάει. Συνεχίζει να καπνίζει.

Καρλ: Στη διάρκεια της ζωής μου έχω δολοφονήσει είκοσι ένα ανθρώπινα όντα, έχω διαπράξει χιλιάδες διαρρήξεις, ληστείες, κλοπές, εμπρησμούς και, τέλος, έχω διαπράξει σοδομισμό σε περισσότερα από χίλια αρσενικά ανθρώπινα όντα. Για όλα αυτά τα πράγματα δεν λυπάμαι καθόλου.

Πίτερ: Ορίστε; (*Σηκώνεται ταραγμένος*).

Καρλ: Χαλάρωσε. Απ' την αυτοβιογραφία του είναι. Το διάβασα πρόσφατα και μου έμεινε. Έχουμε, όντως, πολλά κοινά. Όνομα, το νούμερο είκοσι ένα. Μόνο που εκείνος μισούσε κάθε ανθρώπινο ον, ενώ εγώ μόνο τους άντρες.

Πίτερ: Μισείς τους άντρες ε;

Καρλ: Ναι! Τους σιχαίνομαι.

Πίτερ: Και τον εαυτό σου;

Καρλ: Πρώτο απ' όλους.

Πίτερ: Και γιατί δεν αυτοκτόνησες;

Καρλ: Το ξαναρώτησες αυτό.

Πίτερ: Και δεν πήρα κανονική απάντηση.

Καρλ: Γιατί αυτό που έκανα ήταν χειρότερο. Να βασανίζω τον εαυτό μου, κάθε μέρα, με τις πράξεις μου…

Τον κοιτάει που καπνίζει.

Καρλ: Με ενοχλεί! (*Του παίρνει το τσιγάρο και το πετάει στο πάτωμα*).

Πίτερ: Τι κάνεις ρε μαλάκα; Θα λαμπαδιάσουμε εδώ μέσα.

Καρλ: Και; Χαμένοι για χαμένοι όλοι.

Πίτερ: Σβήσε το γαμώ την πουτάνα μου! *(Πατάει το τσιγάρο).*

Καρλ: Την πουτάνα; (*Παύση*). Γυναίκα. Γυναίκες είναι και εκείνες, όλες! Οι γυναίκες είναι… Είναι κούκλες. Από πορσελάνη. Πανέμορφες. Όλες τους. Σαν άγγελοι. Και όλοι αυτοί οι μαλάκες… Που ξεσπούν πάνω τους. Τις χτυπούν… Και μετά βάζουν τα κλάματα. Τρέχουν και τις αγκαλιάζουν. Σα μικρά γατάκια. Τρίβονται πάνω τους. Και τις χαϊδεύουν. Και εκείνες τους συγχωρούν. Φοράνε ότι ομορφότερο έχουν και τρέχουν πίσω τους. Χαμόγελο, άρωμα, όλα.

Πίτερ: Οι γυναίκες… Είναι άγγελοι είπες;

Καρλ: Ναι, γιατί δεν είναι;

Πίτερ: Έχεις ακούσει αυτό που έγινε. Εκεί… Στα Σόδομα και στα Γόμορρα.

Καρλ: Πιστεύεις;

Πίτερ: Γιατί εσύ δε πιστεύεις;

Καρλ: (*Παύση*). Δεν υπάρχει Θεός.

Πίτερ: Υπάρχει. Και έστειλε αγγέλους εκεί να τα κάψουν όλα. Οι πούστηδες εκεί ήθελαν μέχρι και αυτούς να γαμήσουν.

Καρλ: Και τι; (*γελάει*). Πιστεύεις ότι κι εγώ το ίδιο κάνω;

Πίτερ: Δε ξέρω. Μόνο μην έχεις την ίδια κατάληξη.

Καρλ: Όλοι στο διάολο θα πάμε μια μέρα. Το πότε δε θα το διαλέξουμε μόνοι μας.

Πίτερ: Αλλά;

Καρλ: (*Τον κοιτάει*) Ο Θεός.

Πίτερ: Πιστεύεις τελικά.

Καρλ: Οι δυό μας θα μείνουμε εδώ μέσα. Για καιρό.

Πίτερ: Δε νομίζω. Εξάλλου εγώ ανήκω σε άλλο... Μαχαλά.

Καρλ: Ένας βιαστής… Και ένας τζούφιος.

Πίτερ: Τι;

Καρλ: Δεν είσαι;

Πίτερ: Όχι!

Καρλ: (*Τον κοιτάει χαμηλά*). Ποιος στον έκοψε;

Πίτερ: (*Με νεύρα*). Που κοιτάς ρε καριόλη; Πούστης είσαι;!

Καρλ: Εσύ είσαι;

Πίτερ: Όχι!

Καρλ: Ποιος στα... Έκοψε;

Πίτερ: Έτσι; Μόνος μου τα 'κοψα!

Παύση. Ο Καρλ σηκώνεται και περπατάει λίγο στον χώρο. Στέκεται πάνω απ' τον Πίτερ.

Καρλ: Γιατί σε έφεραν εδώ;

Πίτερ: Δεν έχω βιάσει, αν εννοείς αυτό. Ούτε καν σεξ δεν έχω κάνει.

Καρλ: Ντρέπεσαι γι' αυτό που είσαι;

Πίτερ: Δεν ήθελα απλά να πάω με κάποια. Ήθελα να το νιώθω. Το σεξ, σαν πράξη δε μου λέει τίποτα.

Ο Καρλ τον γυρίζει. Κοιτιούνται πρόσωπο με πρόσωπο κοντά.

Καρλ: Πως ξέρεις ότι δεν θα σου λέει κάτι, αν δεν το έχεις δοκιμάσει;

Πίτερ: Οτιδήποτε κάνω χωρίς συναίσθημα, δεν μου λέει κάτι.

Καρλ: Και τον φόνο, με συναίσθημα τον έκανες;

Παύση.

Πίτερ: Αφού ήθελες να πηδάς, γιατί δε πήγαινε σε πουτάνες;

Καρλ: Πήγαινα. Πήγαινα και ξαναπήγαινα. Πήγαινα συνέχεια, αλλά δε τολμούσα. Το ήξερα… Δε μπορούσα. Δε μου σηκωνόταν ρε με τις πουτάνες.

Πίτερ: Γιατί; Δεν ήταν αρκετά καυλωτικές αυτές που πήγαινες;

Καρλ: Το έπαιζαν αρχιδάτοι. Σαν εκείνους που βαράνε.

Πίτερ: Αυτό σε χαλούσε;

Καρλ: Λίγο είναι;

Πίτερ: (*Τον πλησιάζει*). Γιατί το έκανες;

Καρλ: Γιατί μπορούσα.

Πίτερ: Να βιάζεις;!

Καρλ: Έβλεπα στα μάτια τους. Τον φόβο. Αυτό που φοβόμουν τόσα χρόνια και τώρα το γούσταρα. Που τις έβλεπα να τρέμουν.

Πίτερ: Τυχαία άρχισες;

Καρλ: Διάβασα ένα βιβλίο.

Πίτερ: Τι βιβλίο;

Καρλ: Για την Άθωρ.

Πίτερ: Ποια είναι πάλι αυτή;

Καρλ: Μια! Όμορφη. Πολύ όμορφη και δυνατή. Κάτι σαν την Αφροδίτη και την Αδράστεια μαζί.

Πίτερ: Τι λε ρε παιδί μου...

Καρλ: Ήταν η προστάτιδα της θηβαϊκής νεκρόπολης. Προφύλασσε από κάθε κίνδυνο του μεταθανάτιου ταξιδιού, όλους όσους γνώριζαν... (*Τον κοιτάει*). Τι σου λέω κι εσένα τώρα...

Πίτερ: Όχι, συνέχισε. Για πες για την Αιγύπτια Αφροδίτη.

Καρλ: Την έλεγαν και «Κυρία της συκομορέας» γιατί πίστευαν ότι κάποιες φορές κρύβονταν στο φύλλωμα μεγάλου δέντρου και περίμενε να πεθάνει κάποιος για να του προσφέρει το νερό και το ψωμί του καλωσορίσματος. Επίσης, έλεγαν ότι αυτή κρατούσε την μακριά σκάλα, από την οποία ανέβαιναν οι δίκαιοι στον ουρανό. (*Κοιτάει ψηλά*).

Πίτερ: Τραβάς κι εσύ μεγάλο ζόρι ε!

Καρλ: Η ομορφιά είναι το παν. Και η εξωτερική και η εσωτερική.

Πίτερ: Της έμοιαζαν;

Καρλ: Ποιανής;

Πίτερ: Της… Αδελφής σου.

Καρλ: Όχι! Καμιά τους. Δεν ήθελα και δε θέλω να την εκδικηθώ. Αδελφή μου είναι. Την λατρεύω.

Πίτερ: Ζει;

Καρλ: Κρεμάστηκε. Έχει τέσσερα χρόνια.

Πίτερ: Πόσο ήταν;

Καρλ: Δεκαεπτά.

Πίτερ: Μικρή.

Καρλ: Μικρή και εύθραυστη.

Πίτερ: Και; Τις πήγαινες πουθενά απόμερα;

Καρλ: Δε χρειαζόταν.

Πίτερ: Δε φοβόσουν μην σε δει κανείς;

Καρλ: Ούτε με έβλεπε κανείς, ούτε με άκουγε.

Πίτερ: Και πως σε έπιασαν τότε;

Καρλ: Γιατί το ήθελα. Κουράστηκα. Έπρεπε κάποιος να με σταματήσει. Είτε θα με έπιαναν, είτε θα με σκότωναν. Διάλεξα το πρώτο.

Πίτερ: Είχες και επιλογές.

Καρλ: Όλοι έχουμε. Αρκεί να τις βλέπουμε.

Πίτερ: Εγώ δεν είχα.

Καρλ: Είχες. Όλοι έχουμε.

Πίτερ: Καλά. Δεν ξέρεις τι έκανα.

Καρλ: (*Στο κοινό*). Όταν έμπαινα μέσα τους… Βίαζα τον εαυτό μου. Την δική μου ψυχή γαμούσα, όχι την δική τους.

Πίτερ: Και γιατί σκότωνες αυτές τότε και όχι εσένα; Αν εσύ πονούσες περισσότερο δηλαδή.

Καρλ: (*Στο κοινό*). Ήξερα ότι ο άνθρωπος, κάποιες φορές, βρίσκει την δύναμη να κάνει παράτολμα πράγματα. Πράγματα που, υπό κανονικές συνθήκες, δε σου περνάνε καν απ' το μυαλό. Δε περίμενα ότι θα φτάσει μέχρι την πόρτα μου. Τα διάβαζα. Τα άκουγα… Τα έλεγαν παντού. Ο κόσμος, βλέπεις, δε κουβεντιάζει για τίποτα άλλο. Μόνο για ότι πονάει. Ότι κι αν έλεγαν, απ' το ένα αφτί έμπαινε και απ' το άλλο έβγαινε. Τίποτα… Σαν να μη το είπαν ποτέ. Δε με αφορούσε. Δε με ένοιαζε. Στο μυαλό μου όλα ήταν σε τάξη. Όλα ωραία, όλα σωστά. Μέχρι και εκκλησία πήγαινα τις Κυριακές. Αγαπούσα την ζωή.

Σπίτι δουλειά, δουλειά σπίτι ήμουν. Μέχρι που-

Πίτερ: Τι δουλειά;

Καρλ: Ε;

Πίτερ: Τι δουλειά κάνεις λέω;

Καρλ: (*Γυρίζει πίσω*). Ένα βιβλιοπωλείο έχω. Είχα δηλαδή.

Πίτερ: Γι' αυτό ξέρεις τόσα για αυτές τις Αφροδίτες και τις Άθωτ, πως τις είπες.

Καρλ: Άθωρ! Δε χρειάζεται να έχεις βιβλιοπωλείο για να διαβάσεις.

Πίτερ: Τι να σου πω ρε Καρλ, εγώ ένα δημοτικό έβγαλα. Δε μου άρεσαν τα γράμματα. Βέβαια, αυτό δεν έχει καμία σχέση με το ότι μπήκα εδώ. Έχω δει εγώ κάτι καθηγητές πανεπιστημίου εδώ μέσα, χρόνια πριν από εμένα. Και με βαριά εγκλήματα στις πλάτες τους, όχι αστεία.

Καρλ: Κανένα έγκλημα δεν είναι αστείο.

Πίτερ: Δεν είπα αυτό.

Κοιτιούνται για λίγο.

Καρλ: Όσο μείνω εδώ, να έρχεσαι να με βλέπεις, θα σου μάθω-

Πίτερ: Πως το έκλεισες το μαγαζάκι σου;

Καρλ: Εδώ δε μπορούσα να συντηρήσω τον εαυτό μου, μαγαζί θα είχα;

Πίτερ: Και έτσι απλά σου ήρθε να βάλεις λουκέτο;

Καρλ: Μέσα σε ένα λεπτό. Έγινε το κλικ εδώ… Στο κεφάλι μου. Κάηκαν όλα. Πήγα μια βόλτα στο πάρκο και… Αυτό ήταν. Μες στο κεφάλι μου… Σαν να διάβαζα ξανά και ξανά το γράμμα. Έπρεπε να το κάνω. Μου το φώναζε. Έπρεπε να καταστρέψω την ζωή μου και το έκανα.

Πίτερ: Παίρνεις τίποτα;

Καρλ: Σαν τι;

Πίτερ: Ξέρω 'γω ρε μαλάκα… Κάτι που να σε φτιάχνει. Τόσα υπάρχουν.

Καρλ: Όχι. Τίποτα. Δεν το είχα ανάγκη.

Πίτερ: Εδώ μου λες ότι άκουγες φωνές.

Καρλ: Τίποτα δεν άκουγα. Ένιωθα απλά…

Πίτερ: Τουλάχιστον κοιμόσουν ήρεμος τα βράδια.

Καρλ: Δεν κοιμάμαι, χρόνια τώρα. Από εκείνο το βράδυ.

Πίτερ: Από τότε που πέθανε;

Καρλ: (*Δεν τον ακούει*). Το επόμενο βράδυ, πέρασα απ' το δωμάτιό της και την είδα να ξεβάφεται με μανία. Να κλαίει και να βγάζει το κόκκινο κραγιόν. Να τρέχουν μαύρα ζουμιά απ' τα μάτια της και... (*Παύση, τον κοιτάει*). Εσύ γιατί είσαι εδώ, δεν μου είπες.

Πίτερ: (*Περιφέρεται γύρω απ' τον Καρλ κοιτάζοντάς τον*). Έφαγα τον πατριό μου.

Καρλ: Γιατί;

Πίτερ: Γιατί ήταν μεγάλος καριόλης. Δεκαεπτά χρόνια μικρότερος απ' την μάνα μου. Ήταν μαζί της για τα λεφτά του γέρου μου. (*Παύση*). Μαζί τον σκότωσαν.

Καρλ: Γι' αυτό τον σκότωσες;

Πίτερ: Όχι. Δεν είχα ιδιαίτερες καλές σχέσεις με τον πατέρα μου. Ήμουν λίγο… Ανύπαρκτος για 'κείνον.

Καρλ: Τότε;

Πίτερ: Πριν μπω, κάνα μήνα πριν, είχα θέμα. Δε μπορούσα να χέσω.

Καρλ: Τι σχέση έχει αυτό;

Πίτερ: Πήγα σε γιατρό. Ξέρεις τι μου είπε; Δε φαντάζεσαι.

Καρλ: Ίσως και να μη με ενδιαφέρει. (*Σηκώνεται*).

Πίτερ: Μικρές, κακώσεις… Ξέρεις που.

Καρλ: Είσαι… Ομοφυλόφιλος;

Πίτερ: Όχι. Φυσικά όχι! (Π*αύση*). Δεν έχω τίποτα με αυτούς, είχα και έναν φίλο στο σχολείο. Και γαμώ τα παιδικά, απλά εγώ δεν!

Καρλ: Τότε;

Πίτερ: Ο γκόμενος της μάνας μου… Μάλλον δεν ήταν και τόσο ερωτευμένος μαζί της.

Καρλ: Τι λες τώρα… Αυτό είναι σοβαρό. Πως δε το κατάλαβες; Όταν το έκανε εννοώ, δεν ένιωσες κάτι;

Πίτερ: Όχι. Είχα μια συνήθεια, να πίνω γάλα καρύδας κάθε βράδυ, από ανοιχτό μπουκάλι. Εκεί που ο κάθε ένας θα μπορούσε να είχε βάλει μέσα ότι ήθελε.

Καρλ: Σαν ταινία μυστηρίου είναι όλο αυτό.

Πίτερ: Να σου πω κάτι; (*Τον πλησιάζει*). Το ευχαριστήθηκα. Όταν τον σκότωσα. Το γούσταρα σαν τίποτα άλλο. Καλύτερο και από γαμήσι θα ήταν φίλε. Να βλέπεις ένα νεκρό σώμα να-

Καρλ: Καλά του έκανες. Αλλά δεν είμαι φίλος σου! (*Απομακρύνεται*).

Πίτερ: Καλά ρε μεγάλε. Μια κουβέντα είπα.

Καρλ: Να μη λες.

Πίτερ: (*Κάθεται, καπνίζει*). Πάντως, και το να μπεις εδώ μέσα δεν είναι και τίποτα τρομερό. Στην αρχή είναι ζόρικα. Μέχρι να το μάθει ο κόσμος και να ακούσει τι ακριβώς έκανες. Μετά χαλαρά! Σε 5-6 χρονάκια θα είμαι κύριος. Θα βγω και έξω, για καλή συμπεριφορά και έτσι. Μέχρι και γάμο μπορώ να κάνω. Να βρω μια καλή γυναίκα. Όμορφη, έξυπνη… Με σπίτι, λεπτά! Βέβαια, έχω θέμα με την μάνα μου. Δε θέλει καμία. Τόσα χρόνια, ο πατέρας μου απών… Εγώ ήμουν ο άντρας του σπιτιού μας. Μου είχε και αδυναμία, νόμιζε ότι θα με χάσει. Αλλά θα το συνηθίσει. Τόσα χρόνια θα μείνω εδώ μέσα. Θα συνηθίσει χωρίς εμένα. Και ξέρεις κάτι; Χέστηκα για την μάνα μου. Μια καριόλα είναι και αυτή. Μόνο να γαμιέται ξέρει. Και το κάνει καλά ε! (*Κάθεται πλάι του*). Και για πες. Πέρα απ' όλα αυτά που σε έφεραν εδώ, καμιά γκομενίτσα είχες; Σχέση και έτσι.

Καρλ: Τα τελευταία πέντε χρόνια όχι. Είχα πριν μια σχέση, σοβαρή.

Πίτερ: Για γάμο και τέτοια;

Καρλ: Ας πούμε, ναι.

Πίτερ: Και γιατί χωρίσατε;

Καρλ: Δε με ήθελε η μάνα της μετά απ' ότι έγινε με την Αφροδιτούλα.

Πίτερ: Τι σχέση έχει το ένα με το άλλο;

Καρλ: Εσύ πες μου!

Πίτερ: Καμία.

Καρλ: Καμία... Μέσα σε ένα χρόνο έχασα αδελφή, δουλειά και σύντροφο.

Πίτερ: Πως να μη σου σαλέψει μετά. Και δε μου λες, χωρίς δουλειά, πως τα έβγαζες πέρα;

Καρλ: Έπαιρνα το ενοίκιο απ' το πατρικό μου. Έφταναν να για ζω. Να τρώω και να κοιμάμαι δηλαδή, δεν έκανα τίποτα άλλο.

Πίτερ: Μιζέρια.

Καρλ: Δεν είναι μιζέρια. Κατάντια ήταν. Κατέστρεψα τον εαυτό μου με τα ίδια μου τα χέρια. Παγιδευμένος σε μια ζωή που την έφτιαξα μόνος μου χωρίς να το καλοσκεφτώ. Ότι έκανα πριν που με ευχαριστούσε το σταμάτησα.

Πίτερ: Γιατί;

Καρλ: (*Χωρίς να τον ακούει*). Σα να ήταν κακό να είμαι ευτυχισμένος (*ξαπλώνει*), να μη πρέπει να γελάω, να χαίρομαι...

Πίτερ: Τώρα όμως.

Καρλ: Τώρα, τι;

Πίτερ: Θα τελειώσουν τα βάσανα σου.

Καρλ: Θα ξεκουραστώ θες να πεις. Τελικά, είχαν δίκιο. Είμαι απλά ένας χάρτινος τίγρης. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;

Πίτερ: Με κόβεις να ξέρω;

Καρλ: Θα έπρεπε. (*Σηκώνεται*). Γιατί κι εσύ, κι όλοι εδώ μέσα, μια απ' τα ίδια είμαστε (*Παύση*). Χάρτινος τίγρης είναι αυτός που το παίζει κάποιος. Που νομίζει ότι έχει δύναμη και εξουσία, αλλά στην πραγματικότητα δεν έχει τίποτα!

Παύση.

Πίτερ: Να σε ρωτήσω, αυτά που έλεγες πριν. Το γράμμα της Αφροδίτζας-

Καρλ: Τι είπες;! Αφροδίτη…

Πίτερ: Το γράμμα, λοιπόν, που το βρήκες;

Καρλ: Σε ένα τετράδιο, στο δωμάτιο της.

Πίτερ: Αυτοκτόνησε στην κουζίνα και το γράμμα της ήταν στο δωμάτιο;

Καρλ: Μπορεί και να... Δε ξέρω, δε...

Πίτερ: Τι δεν;

Καρλ: Δεν έχω αυτοκτονήσει ποτέ για να ξέρω τι στροφές παίρνει η γκλάβα. (*Παύση*). Πως ξέρεις ότι την βρήκα στην κουζίνα; Αφού-

Πίτερ: Σους! Πιο σιγά μίλα. Δεν γουστάρω να με πετάξουν σε καμιά απομόνωση για τα μούτρα σου.

Παύση.

Πίτερ: Πάντως, είναι παράλογο.

Καρλ: Τι θες να μου πεις; Μίλα ξεκάθαρα!

Πίτερ: Δεν έχω κάτι να πω. Μια απορία μου ήταν.

Καρλ: Όποιος και αν είναι ο λόγος που αλλού βρέθηκε εκείνη και αλλού το γράμμα-

Πίτερ: Ήταν αλήθεια γράμμα αυτοκτονίας;

Καρλ: Τι άλλο θα μπορούσε να ήταν;

Πίτερ: Που να ξέρω εγώ. (*Δεν τον κοιτάει*). Δεν την ήξερα καν την κοπέλα.

Καρλ: Τότε να μη μιλάς για εκείνη. Δεν έχεις δικαίωμα να μιλάς για την

Αφροδίτη! Για καμία που δεν γνώρισες.

Πίτερ: Μήπως κρατούσε κανένα ημερολόγιο;

Καρλ: Δε ξέρω. Τι με βάζεις να σκέφτομαι; Είναι νεκρή, τι σημασία έχουν όλα αυτά τώρα πια;

Πίτερ: Για εμένα, καμία. Είπα μήπως είχαν για εσένα.

Καρλ: Τι θα αλλάξει... (*Ξαπλώνει*).

Πίτερ: Δεν θα άλλαζε κάτι αν δεν είχε αυτοκτονήσει;

Καρλ: Όλη μου η ζωή.

Πίτερ: Δεν εννοώ αν ήταν ζωντανή ακόμα.

Καρλ: (*Σηκώνεται*). Αλλά;

Πίτερ: (*Παύση*). Τίποτα, αυτό μόνο αν ήταν όλα αλλιώς.

Καρλ: Δεν κάθομαι να σκεφτώ το πως θα ήταν η ζωή μου αν!

Πίτερ: Κακώς.

Καρλ: Τι θα αλλάξει;

Πίτερ: Ίσως τα δεις με καλύτερο μάτι.

Καρλ: Και το δικό μου μάτι μια χαρά είναι.

Πίτερ: Δε θες να καταλάβεις.

Καρλ: Τι να καταλάβω; (*Θυμωμένος*). Μπορείς να καταλάβεις εσύ πόσο καιρό έκανα να ξεπεράσω την εικόνα της; Τους εφιάλτες που είχα!

Πίτερ: Είχες; Δεν έχεις πια;

Καρλ: Τον εφιάλτη, πλέον, τον ζω!

Πίτερ: Γι' αυτό δε γουστάρω τους βιαστές! Νομίζουν ότι αυτοί ζουν το δράμα. Πόσες φορές προσπάθησες να το σταματήσεις;

Καρλ: Πολλές!

Πίτερ: Δε μπόρεσες, όμως, ποτέ να το νικήσεις! Πάντα σε ξεπερνούσε. Έτσι δεν είναι και το πάθος;

Καρλ: Ποιο πάθος ρε;

Πίτερ: Δε θες να κάνεις μια νέα αρχή; Να τα ξεγράψεις όλα;

Καρλ: Τώρα πια… Είμαι ήδη νεκρός!

Πίτερ: Κάτσε να δούμε αν θα σε πάνε για εκτέλεση... Βέβαια, να βιάζεις τις…-

Καρλ: Μόνος σου το είπες.

Πίτερ: Ποιο πάλι;!

Καρλ: Δε βίαζα τις άλλες. Την δική μου ψυχή γαμούσα. Και τώρα ήρθε η ώρα να με σκοτώσω.

Πίτερ: (*Πλησιάζει*). Η αυτοκτονία… Είναι δειλία.

Καρλ: Δε θα αυτοκτονήσω.

Πίτερ: Αλλά;

Καρλ: Θα με αυτοκτονήσουν.

Πίτερ: Βγήκε απόφαση;

Καρλ: (*Γελάει. Τον κοιτάει. Σοβαρεύει*). Δε φταίω εγώ για ότι έγινε…

Πίτερ: Αλλά; Ποιος;

Καρλ: Η τρέλα που υπήρχε μέσα μου. Όπως και η λογική. Πάλευαν μεταξύ τους. Ξέρεις πότε την ένοιωσα πρώτη φορά; Στα δώδεκα. Την πρώτη φορά που πήγα με γυναίκα. Ένιωσα σαν να πέθανα και να γεννήθηκα ξανά. Κάτι έσπασε μέσα μου. Δε το άντεχα! Τα βογκητά της… Ψεύτικα, αληθινά. Δεν άντεχα να την ακούω. Νόμιζα ότι πονούσε. (*Γελάει*). Δε μπορούσα να το καταλάβω. Δεν ήθελα να το καταλάβω. Αυτά τα βογκητά τα άκουσα άλλη μια φορά.

Πίτερ: Η γκόμενα που είχες, δεν βογκούσε;

Καρλ: Όχι. Ούτε την ανάσα της δεν άκουγα. Δεν ήθελα.

Πίτερ: Και πότε τα άκουσες ξανά;

Καρλ: (*Παύση*). Εκείνη την μέρα που γύρισα σπίτι. Είχα βγει με κάτι παλιούς φίλους. Ένας από αυτούς με γύρισε σπίτι. Εγώ έπεσα ξερός στον καναπέ. Ξύπνησα από αυτά τα βογκητά. Δεν ήταν ακριβώς ίδια. Ήταν πιο… Μαζί με δάκρυα. Όχι απόλαυσης. Σκέτο πόνο. Σηκώθηκα, προσπάθησε να τα ακολουθήσω. Έπεφτα και σηκωνόμουν συνέχεια. Ήμουν τύφλα… Κάποια στιγμή είδα αυτόν που με είχε φέρει σπίτι, να κατεβαίνει τις σκάλες. Κούμπωνε το παντελόνι του. Μου γέλασε, με χτύπησε στην πλάτη... Ξέρεις αυτό το ειρωνικό άγγιγμα και έφυγε. Εγώ ανέβηκα αργά τις σκάλες σιγά. Το φως στο δωμάτιό της ήταν αναμμένο. Μπήκα και… Ήταν ξαπλωμένη. Με ανοιχτά τα πόδια. Πρώτη φορά είδα τόσο κόκκινο… Μου ήρθε αναγούλα. Και εκείνη εκεί, ακίνητη. Έκλαιγε. Σπάραζε. Ακίνητη. Μόνο το στήθος της κουνιόταν, απ' την ανάσα της. Και εγώ… Δε μπορούσα να κάνω τίποτα. Ένα πράγμα της είπα μόνο. Πως… Όσο περνάει ο καιρός, θα περνάει και ο πόνος. Μάλλον έκανα λάθος. (*Παύση*). Μέρες μετά, και για πολύ καιρό, την έβλεπα σημαδεμένη. Νόμιζα ότι κάποιος την εκβιάζει. Να μη μιλήσει. Λάθος μου. Άφησα το τέρας να μεγαλώνει μέσα της. Μόνη της τα έκανε. Πίστεψε πως αν ένιωθε μεγαλύτερο πόνο, ξανά και ξανά, θα το ξεπερνούσε. Λάθος της.

Πίτερ: Εσύ τι έκανες;

Καρλ: Τρόμαξα πολύ. Φοβήθηκα πως δε θα έμενε μόνο σε αυτό. Προσπάθησα να την σταματήσω, να την πάω σε κάποιον ψυχολόγο. Έφευγε τρέχοντας. Δεν ήθελε. Δεν ήθελε να μιλήσει σε κανέναν. Δεν ήταν και πολύ φυσιολογικό… Αλλά δεν θα πέθανε. Αυτό μου είπε ένας… Πίστευα ότι θα γυρίσω σπίτι και θα την βρω με κομμένες τις φλέβες. Την στήριζα ήσυχα. Σαν να μην ήμουν καν εκεί. Αυτό νόμιζα ότι ήθελε. Μοναξιά. (*Παύση*). Μια μέρα την είδα με ένα αγόρι.

Πίτερ: (*Απότομα*). Τι αγόρι;

Καρλ: Της ηλικίας της πρέπει να ήταν. Δεν τον είδα καλά. Όχι, χάρηκα. Πολύ. Την είδα ξανά να ζει. Σαν να μην ήθελε να το παραδεχτεί. Σαν να ήταν μουδιασμένη και να περίμενε κάτι. Κάτι… Το έβλεπα στα μάτια της.

Πίτερ: Τι έβλεπες;

Καρλ: Την απορία. Ζωή ή θάνατος; Ένιωθε μικρή. Σαν ότι έβλεπε να μην… Να ήταν όλα θολά. Δεν έβγαζε άκρη, αλλά δε μιλούσε. Σε κανέναν, δε μιλούσε!

Πίτερ: Γιατί;

Καρλ: Ντρεπόταν.

Πίτερ: Που την είχαν βιάσει.

Καρλ: Που δε μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό. Και όσο δε μπορούσε τόσο… Ξέφευγε η κατάσταση. Εκεί είδα κάτι που δεν έχω ξαναδεί. Ποτέ. Την τρέλα και στα μάτια κάποιου άλλου. Εκείνη η τρέλα… Η άσχημη. Η βρώμικη. Που σου γαμάει ότι έχει εδώ (*δείχνει το κεφάλι του*) και εδώ (*δείχνει την καρδιά του*). Αρρώστια… Μια άσχημη αρρώστια, που όποιος την έχει νιώθει ότι πρέπει να κρυφτεί μαζί με αυτήν. Να μη την δει κανένας… *(Παύση).*

Πίτερ: Εσύ, τον φίλο της, τον γνώρισες ποτέ;

Καρλ: Ποτέ.

Πίτερ: Δεν ήθελες;

Καρλ: Μου έφτανε που την έκανε χαρούμενη.

Πίτερ: Αυτός ήξερε για τον βιασμό της; Του το είχε πει;

Καρλ: Όχι. Σε κανέναν δε θα το έλεγε.

Πίτερ: Λάθος της. Μεγάλο λάθος. Αν είχε μιλήσει...!

Καρλ: Αν είχε μιλήσει, τι;

Πίτερ: Ίσως αυτό να της είχε σώσει τη ζωή.

Καρλ: Ίσως.

Πίτερ: Γιατί μια κοπέλα να μη θέλει να την αγγίξει ο σύντροφός της; Εσένα δε θα σου έκανε περίεργο;

Καρλ: Δε ξέρω...

Πίτερ: Να μη θέλει να την αγγίξει και να μην είναι παρθένα... Κάτι δεν πήγαινε καλά! (*Παύση*). Έπρεπε να είχε μιλήσει!

Καρλ: (*Δεν τον ακούει*). Μια μέρα πριν…

Πίτερ: (*Αναστενάζει*). Τι έγινε;

Καρλ: Με ρώτησε γιατί την βοηθάω.

Πίτερ: Και, τι της είπες;

Καρλ: Τίποτα. Της χαμογέλασα, της χάιδεψα τα μαλλιά και έφυγα. Ποτέ δεν έλεγε τι είχε ανάγκη, τι ήθελε. Δεν μπορούσα να ξέρω. Ένιωσα πολύ αδύναμος και μικρός. Σαν αν μην υπήρχα καν...

Πίτερ: Για πότε λες;

Καρλ: Τότε... Μετά το βιασμό της. Που την έβλεπα να κάθεται μα τις ώρες στη βεράντα. Ότι καιρό κι αν είχε. Το βλέμμα της καρφωμένο στο τίποτα. Καθόμουν δίπλα της και της μιλούσα, την σκέπαζα. Εκείνη έκανε σαν να ήταν όλα καλά. Μόνο όταν της έλυνα τα μαλλιά, εκεί μόνο σταματούσε να αντιδράει. Σαν να ήταν ένα κουμπί.

Πίτερ: Ο δικός της δεν ερχόταν σπίτι ποτέ;

Καρλ: Ερχόταν, αλλά δεν τον είχα δει. Είχε αφήσει και κάτι ρούχα του στο δωμάτιό της.

Πίτερ: Εκεί είναι ακόμα;

Καρλ: Δε ξέρω. Δεν άνοιξα ποτέ ξανά την ντουλάπα της, δεν θα το άντεχα. Το άρωμα της και-

Πίτερ: Τι έγινε την μέρα που έφυγες; Αυτό που έλεγες πριν.

Καρλ: Όσο ήμουν έξω την σκεφτόμουν συνέχεια. Δεν έπρεπε να είχα βγει εκείνο το βράδυ.

Πίτερ: Γιατί;

Καρλ: Φοβόμουν πως θα γύριζα σπίτι και θα μύριζε αίμα. Ότι θα είχε αυτοκτονήσει και εγώ δεν θα την προλάβαινα. Να της πω πόσο πολύ την ήθελα στην ζωή μου. Γύρισα το επόμενο πρωί. Δε μύριζε τίποτα. Χάρηκα. Νόμιζα ότι όλα ήταν καλά και θα κοιμόταν ήρεμη στο κρεβάτι μου. Μπήκα στην κουζίνα και την είδα εκεί. Κρεμασμένη. Δεν έκανα τίποτα. Στάθηκα και την κοιτούσα. Μόνο αυτό. Φαινόταν τρομαγμένη. (*Παύση*). Θύμωσα με τις

γυναίκες. Με τους άντρες… Με όλους τους κάτοικους αυτής της πόλης. Βγήκα έξω. Περιπατούσα για ώρες. Κοιτούσα τον κόσμο. (*Παύση).* Παντού βλέμματα… Με θύμωναν τα βλέμματα τους. Σιγά-σιγά όλο και περισσότερο. Όχι στην μεγάλη ένταση. Στην ησυχία… Εκεί που ακούς μέχρι και το αίμα να κυλάει μέσα σου. Τρελαίνεσαι ρε. Χωρίς εκείνα τα βλέμματα. Εκείνα τα… Που ο μόνος σκοπός τους είναι να σου γαμήσουν την αξιοπρέπεια. Να σου διαλύσουν την εκτίμηση που έχεις στο εαυτό σου. (*Παύση*). Έτσι με ένα μπαμ, ξεσπάνε σαν κύμα. Και διαλύονται όλα. Όλα! Ξεσπάς και δε μπορείς να ελέγξεις. Τίποτα. Κι ενώ είσαι ένα ανθρωπάκι, νιώθεις δυνατός. Θεός! Αληθινός τίγρης. Ότι έχεις τον έλεγχο και το μόνο που σκέφτεσαι… Είναι πως τώρα ήρθε… Η ώρα. Να τους κάνεις να καταλάβουν τα λάθη τους. Όλοι!

Πίτερ: Ποιους όλους;

Καρλ: (*Δεν τον ακούει*). Τα ψέματα, την προδοσία, την ατιμία τους. Νιώθεις πως τώρα μπορείς! Μπορείς να κερδίσεις. Να την πάρεις πίσω. (*Παύση*). Και μετά… Φεύγει ο θυμός. Και νιώθεις άδειος. Κενός. Εκεί βλέπεις καθαρά. Ότι έγινε, όμως, έγινε και δεν αλλάζει. Ένιωθα… Ένοχος και βρώμικος. Σιχαινόμουν το δέρμα μου. Τα χέρια μου. Τα πάντα μου. Γούσταρα ναι, αλλά μετά… Πονούσα. Σαν να είχαν βιάσει εμένα. Και ευχόμουν να γίνει κάτι να με σταματήσει. Να πάψω πριν είναι αργά. Δε μπορούσα να σταματήσω.

Πίτερ: Δε σε κόβω για από αυτούς. Που θα έκαναν κάτι και μετά θα το μετάνιωναν.

Καρλ: (*Δεν τον ακούει*). Μέσα του κρύβει πολλά. Ανασφάλειες, κόμπλεξ, μοναξιά, μίσος, πόνο. Όλα απ' τον πόνο είναι. Κάποτε, είχα διαβάσει κάτι… (*Σκουπίζει τα δάκρυά του*). Όταν είσαι θυμωμένος δε μπορείς να ασχοληθείς με τον εαυτό σου. Με το εγώ σου! Έχεις τον θυμό να ασχοληθείς… Και τον λόγο που σε έκανε θυμωμένο… Και συνεχίζεις και είσαι έτσι, θυμωμένος. Και εσύ είσαι θυμωμένος, όλοι είμαστε. Μας πνίγει αυτό…

Πίτερ: (*Γελώντας*). Μάλλον!

Καρλ: Και δε μπορείς να κάνεις τίποτα γι' αυτό! Τίποτα… Ακόμα και αν πεις ότι θα φερθείς ήρεμα, οι άλλοι γύρω σου θα σε πιέζουν ακόμα περισσότερο. Μέχρι να εκραγείς, ξανά. Και μετά δε μπορείς να κάνεις πίσω.

Πίτερ: Θέλεις; Να κάνεις πίσω… Θέλεις;

Καρλ: Δε ξέρω τι ήθελα και τι θέλω. Δε ξέρω αν μετανιώσω. Δε νιώθω τίποτα.

Πίτερ: Και αν μπορούσες να γυρίσεις πίσω, δεν θα άλλαζες τις πράξεις σου;

Καρλ: (*Επιθετικός*). Δεν μπορείς να αλλάξεις τίποτα. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα!

Πίτερ: Εγώ βλέπω μια φλόγα μέσα σου-

Καρλ: Δεν αντέχω άλλο! Να πεθάνω να ησυχάσω. Δεν μπορώ να ζω

βασανίζοντας. Ότι εκείνη λιώνει μέσα στο χώμα. Το σώμα της... Τα μάτια της, τα μαλλιά της. Δεν γίνεται!

Πίτερ: Πραγματικά. Ένας κατεστραμμένος άνθρωπος, τι λόγο έχει να ζει;

Καρλ: (*Τον κοιτάει απότομα*). Βάλε μια φωτιά και καψ' τους όλους εδώ μέσα! Γιατί αν δεν είναι εκείνοι οι κατεστραμμένοι, έχουν διαλύσει άλλων ζωές.

Πίτερ: Να πάρω τόσες ζωές στο λαιμό μου;

Καρλ: Και τι; Τι μια τι δέκα...

Πίτερ: Έτσι λες; Ακόμα και στους δικούς μας νόμους, ένας πας καμιά δεκαπενταριά χρόνια μέσα. Για δέκα; Πας να τους βρεις.

Καρλ: Λες να πάω στον παράδεισο;

Πίτερ: Πιθανόν. Κάθε αδικοχαμένος εκεί πάει.

Ο Καρλ γελάει.

Πίτερ: Γιατί γελάς;

Καρλ: Γιατί, δεν υπάρχει «δίκαιος θάνατος».

Πίτερ: Μεγάλε, βαρέθηκα.

Καρλ: Για 'μένα δεν ήθελες να μάθεις; Έμαθες και με το παραπάνω.

Πίτερ: Το 'χω απορία αυτό. Γιατί μου μίλησες τόσο ανοιχτά; Χαλάς την φήμη σου έτσι.

Καρλ: Δεν με νοιάζει η... Υστεροφημία μου. Δεν ήρθα σε αυτόν τον κόσμο για να γράψω ιστορία.

Πίτερ: Έγραψες όμως.

Καρλ: Άθελά μου.

Πίτερ: Γιατί μου μίλησες Καρλ; (*Παύση*). Πέσε για ύπνο, είναι αργά.

Καρλ: Ήθελα να τα πω κάπου... (*Σκύβει το κεφάλι του*).

Πίτερ: Θα συνεχίσουμε αύριο.

Καρλ: Η τελευταία μου μέρα. (*Τον κοιτάει*). Έπρεπε να τα βγάλω από μέσα μου σε αυτό τον κόσμο. Ένα πράγμα μου μένει να κάνω τώρα, (*στο κοινό*), να τα πω όλα στο Θεό.

Ο Καρλ ξαπλώνει. Κοιμάται. Ο Πίτερ πλησιάζει αργά. Κάθεται στο πάτωμα με πλάτη στο κρεβάτι του Καρλ.

Πίτερ: (*Ήρεμα, σαν εξομολόγηση*). Και θα σε ακούσει νομίζεις... Αν ήταν πιο έξυπνος θα μας είχε κάνει να μπορούμε να καταλάβουμε. Να μην αντιδρούμε εν βρασμώ. Να βλέπουμε πιο καθαρά. Να μην κρίνουμε απ' τον εαυτό μας.

Απ' το τι θα κάναμε εμείς. (*Στον Καρλ*). Κι εμείς, εδώ μέσα, έχουμε κάνει πολλά. Αν είχα την δύναμη να το παραδεχτώ. Να το φωνάξω. Να πω «ναι! Εγώ το έκανα... Εγώ φταίω για τον θάνατό της» δε θα ήμασταν ένας τόσο καταραμένος τόπος. Και αυτό πονάει πολύ. (*Παύση*). Σιχαίνομαι τον εαυτό μου για ότι έγινε. Που δεν είχα την δύναμη να φύγω. Να μη φταίω εγώ για τον πόνο που ήρθε μετά. (*Παύση*). Γιατί εγώ φταίω. Μπορεί απ' την καθώς πρέπει κοινωνία τους, απ' τους νόμους τους, να κατηγορηθώ μόνο για έναν φόνο, αλλά φταίω για είκοσι δύο. Και αύριο... (*Κοιτάει τον Καρλ*), για είκοσι τρεις.

Σηκώνεται και βγαίνει απ' το κελί χωρίς να τον κοιτάξει ξανά. Σβήνει το φως. Ανοίγει το φως. Πρωί. Μπαίνει μέσα στο κελί ο Πίτερ, βλέπει τον Καρλ να κοιμάται. Πάει να του μιλήσει. Ξυπνάει ο Καρλ. Σηκώνεται ήρεμα.

Καρλ: Ήρθε η ώρα! *(Πάει να βγει απ' το κελί)*.

Πίτερ: Καρλ…;

Καρλ: Τα λέμε στην κόλαση!

Πίτερ: Πρέπει να σου πω κάτι. Ένα μυστικό.

Καρλ: Πες το. (*Γελώντας*). Θα το πάρω στον τάφο μου.

Πίτερ: Δε μπήκα μέσα επειδή σκότωσα τον πατριό μου.

Καρλ: Μούφα δηλαδή η ιστορία ε; Καλά μην-

Πίτερ: Η αδελφή σου, δεν αυτοκτόνησε. Εγώ κρέμασα την Αφροδίτη.

Ο Καρλ τον κοιτάει παγωμένος και θυμωμένος. Μπαίνει μέσα ο Αλεξάντερ τον κοιτάει και κάνει πίσω ο Πίτερ με σκυμμένο κεφάλι. Πλησιάζει τον Καρλ.

Αλεξάντερ: Άλλαξε η απόφαση. Δε θα εκτελεστείς. Πριν λίγες ώρες ψηφίστηκε η κατάργηση της θανατικής ποινής. Θεωρούν ότι είναι πολύ βάρβαρη. Η ποινή σου θα μετατραπεί επτά φορές ισόβια, στην απομόνωση.

Ο Καρλ κοιτάει τον Αλεξάντερ.

Αλεξάντερ: (*Στο αφτί του Καρλ*). Θα ζήσεις.

Ο Καρλ πάει να επιτεθεί στον Πίτερ. Ο Αλεξάντερ τραβάει τον έξω με δύναμη. Ο Πίτερ στέκεται στην μέση κοιτώντας το κοινό, γονατίζει με τα χέρια στο πάτωμα και τις παλάμες προς τα πάνω. Σβήνει το φως. Ακούγεται μόνο η φωνή του Καρλ.

Καρλ: (*Ψιθυριστά*). Ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν… (*Μουρμουρίζει*).

~*Τέλος*~